

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. června 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Libora Losy a soudců JUDr. Vladimíra Rutara a JUDr. Viléma Ravka odvolání obžalovaných **Maroše Straňáka**, nar. 16.9.1988, a **Davida Šimona**, nar. 29.6.1991, proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 10.4.2014, č.j. 61 T 15/2013-3252, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d) tr.ř. se napadený rozsudek z podnětu odvolání obou obžalovaných z r u š u j e v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje t a k t o :

Obžalovaní

1/ **Maroš Straňák**,

nar. _____, občan Slovenské republiky, bez zaměstnání,
trvale bytem _____, t.č. ve výkonu
trestu odnětí svobody ve Věznici Mírov,

2/ **David Šimon**,

nar. _____, bez zaměstnání, úředně bytem
(úřední ohlašovna trvalého pobytu – sídlo

Městského úřadu Uherské Hradiště), Zlínský kraj, naposledy se zdržující na adrese
, t.č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici
v Olomouci,

jsou vinni, že

společně v přesně nezjištěné době dne 22.9.2011 ve večerních hodinách, pravděpodobně od 19.00 do 20.00 hodin, přesně nezjištěným způsobem vnikli do vnitřních prostor rodinného domu poškozeného Miroslava Sedláře, nar. 17.5.1934, v obci Slopné č. , okr. Zlín, Zlínský kraj, s cílem zmocnit se pro vlastní obohacení peněz a šperků v majetku manželů A a Miroslava Sedlářových, kdy v souvislosti s tímto úmyslně usmrtili poškozeného Miroslava Sedláře tím způsobem, že ho v místnostech rodinného domu, a to jak na chodbě a v kuchyni, tak i v obývacím pokoji, opakovaně a vytrvale hrubě a surově fyzicky napadali, když poškozeného v průběhu svého útoku škrtili a bili po celém těle a dále mu přesně nezjištěným kovovým předmětem a též kopanci a dupáním zasadili velmi vysokou silou až s enormní intenzitou nejméně 30 ran do hlavy a dalších částí těla, z toho 9 ran do obličejové části hlavy, oblasti levého ušního boltce a nejméně 18 ran do vlasaté části hlavy z části tržně zhmožděného a z části sečného charakteru v délce ran od 1 do 8 cm, čímž poškozenému Miroslavu Sedlářovi způsobili rozsáhlé zlomení lebky, oboustranně v temenních krajinách 4 hluboce vpáčené zlomeniny o průměru 3 cm, lineární zlomeniny klenby lebni zasahující i její spodinu, 2 zlomeniny kosti lebni doprovázených rozsáhlým krvácením nad tvrdou plenu mozkovou, rozsáhlá prokrvácení měkkých pokrývek lebni a mozkomíšního moku, krevní výrony a zhmoždění v oblasti čela, levé spánkové krajiny, úst a nosu, zhmoždění krku s neúplným vyznačením škrťící rýhy v přední linii krku a další drobné zhmoždění a výrony v oblastech levého předloktí, hřbetu obou rukou, což u poškozeného vedlo k zakrvácení komorového systému mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou s následným otokem mozku, doprovázeného vdechnutím žaludečního obsahu do plic, spojené s otokem plic, tedy zranění neslučitelných se životem, kdy bezprostřední příčinou smrti otok mozku, na který nejpozději dne 23.9.2011 v době od 12.30 hodin do 14.30 hodin zemřel, přičemž následně z rodinného domu poškozeného odcizili finanční částku ve výši 3.000,- Kč a ze šperkovnice umístěné v obývacím pokoji šperky z 24karátového a 14karátového zlata, a to snubní prsten poškozeného Miroslava Sedláře, zásnubní prsten, prsten s bílým kamenem zasazeným do osazení z bílého zlata ve tvaru čtverce o rozměrech cca 3 cm, prsten s fialovým kamenem ve zdobném osazení o velikosti cca 2 cm, řetízek z jemných oček s přívěškem otevírajícího se srdce o velikosti cca 1 cm, řetízek ze silnějších zdobených oček s přívěškem, přívěšek ve tvaru obdélníku o rozměrech 2 x 1 cm a tloušťce 1 mm, přívěšek ve stavu slzy o délce cca 1,5 cm s modrým kamenem a dále přívěšek o průměru cca 1,5 cm s vyobrazením klečící panny, vše patřící manželce poškozeného A S , nar. , které způsobili odcizením škodu ve výši nejméně 14.100,- Kč,

t e d y jiného úmyslně usmrtili zvláště surovým způsobem, v úmyslu získat pro sebe majetkový prospěch,

t í m s p á c h a l i

zvlášt' závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný Maroš Straňák

za zvlášt' závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku a sbíhající se zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku a organizátorství ke zločinu loupeže dle § 24 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zákoníku, pro které byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, soudu pro mládež, ze dne 3.12.2012, č.j. 4 Tmo 29/2012-1753,

podle § 140 odst. 3 tr.zákoníku, § 54 odst. 2 tr.zákoníku a § 43 odst. 2 tr.zákoníku k souhrnnému výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání 24 (dvacet čtyři) let a 6 (šest) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku k trestu propadnutí věci, a to :

- samočinná plynovka (samopal), turecké výroby zn. Ekol Voltran, model Asi, v.č. EAS-773216 a 1 ks příslušného zásobníku, včetně barevného obalu,
- samonabíjecí pistole (plynovka), německé výroby zn. Walther P22, v.č. (pravděpodobné) a 2 ks příslušného zásobníku (dlouhý a krátký),
- 39 ks nábojek do plynovky ráže 9 mm P.A. Knall (zelená plastová záslepka),
- 6 ks nábojek do plynovky ráže 9 mm P.A. Knall (hnědá plastová záslepka),
- mobilní telefon zn. LG, IMEI: a vloženou SIM kartou č. operátora T-mobile,
- mobilní telefon zn. NOKIA E5, IMEI: s vloženou SIM kartou č. v 1.3 operátora Vodafone a s vloženou paměťovou kartou Micro SD Kingston 2 GB
- SIM kartu č. V 1.3 operátora Vodafone vložená do mobilního telefonu SONY ERICSSON v 630i.

Současně se zrušuje výrok o trestu u obžalovaného Maroše Straňáka z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6.9.2012, sp.zn. 2 Tm 6/2012, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.12.2012, sp.zn. 4 Tmo 29/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný David Šimon

za zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku a sbíhající se zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) tr.zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611,

podle § 140 odst. 3 tr.zákoníku, § 54 odst. 2 tr.zákoníku a § 43 odst. 2 tr.zákoníku k výjimečnému souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 (dvacet) let a 6 (šest) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku k trestu propadnutí věci, a to osobního motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, černé barvy, r.z. , VIN: .

Současně se zrušuje výrok o trestu u obžalovaného Davida Šimona z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. jsou obžalovaní povinni společně a nerozdílně zaplatit na náhradě škody poškozeným:

- Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Praha 3, Orlická 4/2020, částku ve výši 1.389,64 Kč,

- M S , nar. , bytem , částku 283.420,- Kč,

- I S , nar. , bytem , částku 240.000,- Kč,

- A S , nar. , bytem , částku 257.100,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah napadeného rozhodnutí

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 10.4.2014, č.j. 61 T 15/2013-3252, byli obžalovaní Maroš Straňák a David Šimon uznáni vinnými zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění nalézacího soudu měli dopustit tím, že společně v přesně nezjištěné době od 18.30 hod. dne 22.9.2011 do 14.30 hod. dne 23.9.2011 přesně nezjištěným způsobem vnikli do vnitřních prostor rodinného domu poškozeného Miroslava Sedláře, nar. , v obci Slopné č. , okr. Zlín, Zlínský kraj, s cílem zmocnit se pro vlastní obohacení peněz a šperků v majetku manželů A a Miroslava Sedlářových, kdy v souvislosti s tímto úmyslně usmrtili poškozeného Miroslava Sedláře tím způsobem, že ho v místnostech rodinného domu, a to jak na chodbě a v kuchyni, tak i v obývacím pokoji, opakovaně a vytrvale hrubě a surově fyzicky napadali, když poškozeného v průběhu svého útoku škrtili a bili po celém těle a dále mu přesně nezjištěným kovovým předmětem a též kopanci a dupáním zasadili velmi vysokou silou až s enormní intenzitou nejméně 30 ran do hlavy a dalších částí těla, z toho 9 ran do obličejové části hlavy, oblasti levého ušního boltce a nejméně 18 ran do vlasaté části hlavy z části tržně zhmožděného a z části sečného charakteru v délce ran od 1 do 8 cm, čímž poškozenému Miroslavu Sedlářovi způsobili rozsáhlé zlomení lebky, oboustranně v temenních krajinách 4 hluboce vpáčené zlomeniny o průměru 3 cm, lineární zlomeniny klenby lebni zasahující i její spodinu, 2 zlomeniny kosti lebni doprovázených rozsáhlým krvácením nad tvrdou plenu mozkovou, rozsáhlá prokrvácení měkkých pokrývek lebni a mozkomíšního moku, krevní výrony a zhmoždění v oblasti čela, levé spánkové krajiny, úst a nosu, zhmoždění krku s neúplným vyznačením škrťící rýhy v přední linii krku a další drobné zhmoždění a výrony v oblastech levého předloktí, hřbetu obou rukou, což u poškozeného vedlo k zakrvácení komorového systému mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou s následným otokem mozku, doprovázeného vdechnutím žaludečního obsahu do plic, spojené s otokem plic, tedy zranění neslučitelných se životem, kdy bezprostřední příčinou smrti byl znaleci Ústavu soudního lékařství a medicínského práva Olomouc stanoven otok mozku, přičemž následně z rodinného domu poškozeného odcizili finanční částku ve výši 3.000,- Kč a ze šperkovnice umístěné v obývacím pokoji šperky z 24karátového a 14karátového zlata, a to snubní prsten poškozeného Miroslava Sedláře, zásnubní prsten, prsten s bílým kamenem zasazeným do osazení z bílého zlata ve tvaru čtverce o rozměrech cca 3 cm, prsten s fialovým kamenem ve zdobném osazení o velikosti cca 2 cm, řetízek z jemných oček s přívěškem otevírajícího se srdce o velikosti cca 1 cm, řetízek ze silnějších zdobných oček s přívěškem, přívěšek ve tvaru obdélníku o rozměrech 2 x 1 cm a tloušťce 1 mm, přívěšek ve stavu slzy o délce cca 1,5 cm s modrým kamenem a dále přívěšek o průměru cca 1,5 cm s vyobrazením klečící panny, vše patřící manželce poškozeného A S , nar. , které způsobili odcizením škodu ve výši nejméně 14.100,- Kč.

Obžalovaný Maroš Straňák byl za to a současně za sbíhající se zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku a zločin organizátorství ke zločinu loupeže dle § 24 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zákoníku, pro které byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, soudu pro mládež, ze dne 3.12.2012, č.j. 4 Tmo 29/2012-1753, odsouzen podle § 140 odst. 3 tr.zákoníku a § 43 odst. 2 tr.zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu u obžalovaného Maroše Straňáka z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6.9.2012, sp.zn. 2 Tm 6/2012, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.12.2012, sp.zn. 4 Tmo 29/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný David Šimon byl za to a současně i za sbíhající se zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) tr.zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, odsouzen podle § 140 odst. 3 tr.zákoníku a § 43 odst. 2 tr.zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti jedna let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu u obžalovaného Davida Šimona z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla obžalovaným uložena povinnost společně a nerozdílně zaplatit na náhradě škody poškozeným Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Praha 3, Orlická 4/2020, částku ve výši 1.389,64 Kč, M S , nar. , bytem , částku 283.420,- Kč, I S , nar. , bytem , částku 240.000,- Kč (synové poškozeného), a manželce poškozeného A S , nar. , bytem , částku 257.100,- Kč.

II. Předchozí rozhodnutí ve věci

Je třeba zdůraznit, že v této věci soud prvního stupně rozhodl o vině obžalovaných již potřetí. Nejdříve rozsudkem ze dne 22.8.2013, č.j. 61 T 15/2013-2723, byli oba obžalovaní dle § 226 písm. c) tr.ř. zproštěni v celém rozsahu podané obžaloby. Toto rozhodnutí bylo zrušeno z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaných usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26.9.2013, pod č.j. 3 To 99/2013-2767, dle § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c) tr.ř. a věc byla dle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud v tomto rozhodnutí konstatoval závažné procesní vady ve vztahu k důkaznímu řízení před soudem prvního stupně,

zejména při provádění jednotlivých důkazních prostředků v rozporu s ustanovením § 213 tr.ř., při porušení práv obžalovaných vymezených v § 214 tr.ř., přičemž v podrobnostech je nutno odkázat na obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí (str. 6-12).

Dále byl soudu prvního stupně vytknut nesprávný postup v rozsahu provedeného dokazování mimo jiné v rozporu s ustanovením § 211 odst. 5 tr.ř. při neprovedení výslechu JUDr. Martina Kloubka, Ph.D., znalce z oboru kriminalistika, specializace kriminalistická odorologie, k podmínkám posouzení zákonnosti a hodnověrnosti zjištěných pachových stop získaných z jednotlivých věcí a z místa činu a jejich identifikaci, při porovnání se srovnávacími pachovými konzervami obžalovaných, poškozeného a dalších osob, za současného stanovení povinnosti nalézacího soudu se podrobně zabývat jejich hodnocením z pohledu hodnověrnosti a objektivnosti. Další nedostatky odvolací soud shledal v rozsahu neprovedených výslechů svědků před nalézacím soudem, nezbytných k objasnění konkrétních skutečností vyvěrajících z obsahu dalších důkazních prostředků, se základním cílem objasnění všech podstatných skutečností významných pro rozhodnutí o vině obžalovaných, posouzení jejich obhajoby, zejména vymezením konkrétního prokazaného jednání obžalovaných a dalších osob v době, kdy mělo k trestnému jednání vůči poškozenému dojít, prověření jednotlivých tvrzení svědků a odstranění rozporů v důkazech, jež mají významný vliv na takové závěry. Konkrétně bylo poukázáno na dokumentovaný telefonní styk obžalovaného Maroše Straňáka dne 22.9.2011 a další.

Za podstatný nedostatek bylo označeno i to, že nalézací soud se v této souvislosti dostatečně nezabýval stanovením přesné doby, kdy k násilnému útoku vůči poškozenému došlo, s přihlédnutím k informacím vyplývajícím z obsahu provedených svědeckých výpovědí, jakož i možností takové informace čerpat podrobnějším výslechem takových svědků, případně dalších osob, o jejich vědomosti konkrétních skutečností, které byly ve spise podloženy různými záznamy, protokoly o vysvětlení, apod., jakož i vyplývajících z dalších dílčích poznatků (str. 15 odůvodnění). Byl zdůrazněn zjevný rozpor v tvrzení obžalovaného Davida Šimona a svědků T B , M Š i záznamu o výkupu zlatých předmětů k datu 22.9.2011, oproti dokladu o výběru finančních prostředků z bankomatu Komerční banky a.s., k datu 24.9.2011 v 19 hod. 18 min. Dále byla stanovena povinnost doplnění dokazování provedením osobního výslechu řady svědků ve vztahu ke konkrétním skutečnostem a opatření jednotlivých důkazů doplňujícího charakteru. Závěrem bylo konstatováno, že soud prvního stupně neprovedl dokazování v takovém směru, aby mohl všestranně a se vší objektivností rozhodnout o vině obžalovaných skutkem, jenž je jím v obžalobě kladen za vinu. Nezabýval se všemi podstatnými důkazy, důkladně jejich hodnověrnost neproověřil. Na základě doplněných důkazů byl nalézací soud aktuálně zavázán prověřit hodnověrnost jednotlivých zjištění, případně za součinnosti se stranami doplnit dokazování v takové míře, aby splňovalo vytčené zásady rozsahu dokazování, a poté jej podrobit všestrannému objektivnímu hodnocení tak, aby o jeho konečných závěrech nebylo žádných pochybností.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, následně částečně provedl nařízené doplnění dokazování v hlavním líčení a rozsudkem ze dne 15.1.2014, pod č.j. 61 T 15/2013-3011, uznal oba obžalované jako spolupachatele vinnými zvláště závažným zločinem vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku, spočívající v jednání v podstatné míře odpovídající obsahu výše uvedeného popisu skutku, s rozdílem ve stanovení doby, kdy se měli obžalovaní trestného jednání dopustit s vymezením intervalu od 21:00 hod. dne 22.9.2011 do 16:30 hod. dne 23.9.2011 a oběma obžalovaným uložil nepodmíněné souhrnné tresty odnětí svobody v rozsahu odpovídajícím výroku v současně napadeného rozsudku.

Tento rozsudek byl usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10.3.2014, pod č.j. 3 To 14/2014-3118, z podnětu odvolání obou obžalovaných i odvolání státního zástupce, směřujícího v neprospěch obžalovaných, opětovně zrušen a věc byla znovu vrácena soudu prvního stupně k doplnění dokazování, mimo jiné i těch důkazů a napravení nesprávného postupu průběhu dokazování, u nichž byly vytknuty nedostatky již předchozím kasačním rozhodnutím. Zejména bylo poukázáno na nezbytnost vyjasnění základních důkazních rozporů, významných pro posouzení, kdy se samotný skutek měl stát, a nápravě řady formálních chyb výroku rozsudku i nesprávných hmotněprávních závěrů o vině obžalovaných, z nichž nalézací soud vycházel (srov. str. 12-23 odůvodnění usnesení). Současně odvolací soud výslovně vymezil rozsah nezbytné důkazní povinnosti soudu prvního stupně a poukázal i na jednotlivé nesprávnosti a nedostatky hodnotící činnosti, jak ve směru skutkových, tak i právních závěrů nalézacího soudu. Nalézací soud následně doplnil dokazování v hlavním líčení konaném ve dnech 7.4. a 10.4.2014 a o vině a trestu obžalovaných i povinnosti k náhradě škody rozhodl výše uvedeným v pořadí třetím rozsudkem, jenž je předmětem odvolacího řízení.

III. Obsah opravných prostředků

Proti tomuto rozsudku ze všech k podání odvolání oprávněných osob, vymezených v ustanovení § 246 odst. 1 tr.ř. a § 247 odst. 2 tr.ř., podali opravný prostředek pouze oba obžalovaní.

Odvolání obžalovaného Maroše Straňáka, zpracované jeho ustanoveným obhájcem JUDr. Radkem Foralem, směřovalo do samotného výroku o vině, když se obžalovaný neztotožnil se závěry nalézacího soudu rozvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vytkl mu neúplnost skutkových zjištění, které v konečném důsledku vedlo k tomu, že se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, což mělo vliv na zásadní pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, které nalézací soud dovodil ve vztahu k závěru, že to byli právě obžalovaní, kteří se trestného jednání dopustili. Pochybnosti o správnosti skutkových zjištění obžalovaný spatřoval především ve stanovení doby, kdy ke skutku mělo dojít, tedy dne 22.9.2011 od 18.30 hodin do 14.30 hodin dne 23.9.2011 s tím, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že nalézací soud má za to, že k samotnému trestnému jednání mělo dojít dne 22.9.2011 od 19.09 hodin do 19.55 hodin s ohledem na analýzu časového sledu

jednotlivých událostí a dobu ohraničenou absencí telekomunikačního provozu u obžalovaného a naopak voláním, uskutečněným ze SIM karty z telefonu poškozeného. Konstatoval, že závěry soudu prvního stupně o vině obžalovaných vycházejí fakticky ze dvou okruhů nepřímých důkazů, a to ze zajištěných pachových stop a z výpovědí svědků Milana a Ludvíka Rakašových. Dle obžalovaného se soud prvního stupně ovšem nedostatečně vypořádal s předloženými důkazy, které prokazovaly nevinu obžalovaných. Tyto důkazy fakticky bagatelizoval a přesvědčivě neodůvodnil zpochybnění jejich důvěryhodnosti. Zejména zdůraznil, že pokud mělo dojít k útoku na poškozeného Miroslava Sedláře dne 22.9.2011 v časných večerních hodinách, stojí proti tomuto závěru obsah výpovědi svědka K , který prokazatelně viděl poškozeného živého ještě v období od 22.30 hodin do 22.45 hodin téhož dne, přičemž obsah této výpovědi nalézací soud přešel, resp. ji považoval za nevěrohodnou a na rozdíl od tohoto svědka svědectví Milana Rakaše uvěřil. Přešel i výpověď dalšího svědka P K , který tvrdil, že se dne 22.9.2011 setkal s obžalovanými Šimonem i Straňákem společně ve Zlíně, ve Z J a téhož dne společně jeli automobilem a v Uherském Hradišti, konkrétně v Jarošově, pak zastavovali i svědkovi Ř . Tato skutečnost pak fakticky zpochybňuje, že by obžalovaný Straňák a Šimon mohli v této době být účastníky na páchaní trestného jednání, pro něž byli uznáni vinnými. Bylo třeba přihlídnout i k výpovědi svědkyně Večeřové, která fakticky v krátké době před časovým obdobím vymezeným soudem viděla muže, který se bavil s poškozeným, a kterého pozval do domu. Následně pak popsala, že v nočních hodinách slyšela bouchnout branku od vrat domu poškozeného. Tyto skutečnosti podstatným způsobem zpochybňují časové určení, kdy mělo dojít ke spáchání skutku a tím i možnost účasti obžalovaných na něm. Do těchto okolností pak zapadá i výpověď svědkyně MUDr. Ireny Tkadlecové a znalce MUDr. Marka Vitovjána. Podle tvrzení této svědkyně v době ohledání zemřelého nebyla jeho posmrtná ztuhlost ještě rozvolněná, a proto uvažovala o možném úmrtí čtyři hodiny před ohledáním. Podle tvrzení znalce MUDr. Marka Vitovjána, s ohledem na zranění, které poškozený utrpěl, mohl s tímto žít jen několik desítek minut a zcela mimořádně delší dobu, s čímž se ovšem znalec v praxi nesešel. Potvrdil, že úplná posmrtná ztuhlost nastupuje přibližně po šesti až osmi hodinách od úmrtí. K rozvolnění ztuhlosti dochází za jeden až dva dny. Na tato tvrzení pak bylo reagováno soudem opětovným výslechem svědka Ivo Sedláře, který byl po tuto dobu v jednacím síni přítomen výslechu obou osob, který v rozporu se závěry lékařů tvrdil, že tělo zemřelého otce bylo zcela ztuhlé a pokud by mělo dojít k trestné činnosti 23.9.2011, pak by si zemřelý ustlal, což považuje obžalovaný za neprokázanou hypotézu a také, že by nešel ven s baterkou. Podle obžalovaného, jestliže zemřelý byl nalezen ve večerních hodinách dne 23.9.2011 kolem 21.00 hodin, pak s ohledem na zjištění obou lékařů by přicházelo v úvahu, že ke smrtícímu útoku muselo dojít nikoliv v době, jak to vymezil nalézací soud, ale spíše v poledních hodinách dne 23.9.2011. Pokud by došlo k útoku ve večerních hodinách dne 22.9.2011, pak v době nalezení byl zemřelý mrtev již více jak 24 hodin a zde by naopak již mělo pomalu docházet k rozvolňování posmrtné ztuhlosti. Přes tyto nové časové okolnosti soud prvního stupně nezaměřil dokazování na zjištění, kde se obžalovaní dne 23.9.2011 pohybovali, ač to obhajoba navrhovala a tyto námitky zcela přešel. Pokud by se těmito úvahami nalézací soud ubíral, pak by nemohl považovat výpovědi svědků

K , V i K za nevěrohodné. Naopak by tento závěr zpochybňoval věrohodnost svědků Rakašových. Za této situace obžalovaný vyslovil přesvědčení, že se objevily skutečnosti, které podstatným způsobem zpochybňují bližší časové určení spáchání skutku a naopak se jeví daleko pravděpodobnější, že ke spáchání skutku došlo ve zcela jiném časovém období, a to v době, jíž se soud důkazně podrobně nezabýval.

Pokud se jedná o obsah výpovědi svědků bratranců Milana a Ludvíka Rakašových, obžalovaný namítl, že Milan Rakaš se podle jeho názoru dozvěděl uváděné informace z reportáže TV Nova a nikoliv od obžalovaného. Označil za podivné, že o jeho údajné trestné činnosti věděli a vypovídali pouze bratraci Rakašovi a ostatní svědci, kteří se vyskytovali s obžalovaným ve vazbě a výkonu trestu, se vyjadřovali jednoznačně negativně. Ze zprávy Vazební věznice Brno nelze jednoznačně dospět k závěru, že skutečně obžalovaný Maroš Straňák hovořil o údajné trestné činnosti s Milanem Rakašem a již vůbec ne se svědkem Ludvíkem Rakašem. V předmětném období spoluobžalovaný David Šimon nebyl ve vazbě a je otázkou, kde svědek Milan Rakaš k informacím ohledně něj přišel. Přesto, na rozdíl od ostatních svědků, nalézací soud výpovědím svědků Rakašových uvěřil. Navíc k prověření důvěryhodnosti těchto svědeckých výpovědí provedl výslech svědků – novinářů, kteří se nacházeli v jednacím síni, k námitce obhajoby, že svědek Milan Rakaš se mimo jednacím síň choval po svědecké výpovědi poněkud zvláštním způsobem, což by mohlo vést k závěru o jeho nevěrohodnosti. Vyslechnutí novinářů před svojí svědeckou výpovědí slyšeli námitky, které byly vzneseny obhajobou k chování tohoto svědka.

Další námitky obžalovaný vznesl k pachovým stopám, zejména poukázal na skutečnost, že na lepící pásce, jíž měl být poškozený spoután, nebyla nalezena pachová stopa obžalovaného Maroše Straňáka, ale toliko obžalovaného Davida Šimona, což považuje za nemyslitelné, jestliže by společně útok vůči poškozenému měli provést. Za stejně pochybné označil nález pachových stop na vstupních dveřích do domu, ač dveře měly být chemickými prostředky omyty, což dle vyjádření znalce JUDr. Kloubka pachové stopy ničí. Pochybnost vyslovil i ve vztahu k nálezům pachové stopy na klíče od okna, které bylo zavřeno, když se naskytá otázka, proč by se měli na tomto místě pachové stopy pachatelů nacházet. Nalézací soud vypustil jako důkaz pachové stopy nacházející se na kukle, rukavicích a mobilním telefonu poškozeného. Podle názoru obžalovaného, pokud měla kukla a rukavice být použity k trestné činnosti, označil za zvláštní, že by jeden z útočníků měl být maskován a druhý nikoliv, přičemž z ničeho nevyplývá, že kukla a rukavice k trestné činnosti byly skutečně použity. Naskytá se otázka, proč tyto rukavice, kukla i mobilní telefon poškozeného byly pohozeny na místě, kde musely být neleženy, a dalo se předpokládat, že na nich budou zjišťovány pachové, biologické a jiné stopy. Pokud závěry soudu prvního stupně vycházejí z tvrzení syna poškozeného, že k útoku muselo dojít ve večerních hodinách dne 22.9.2011, vzhledem k nálezům baterky a skutečnosti, že poškozený s touto chodil zavírat slepice, nebyla vzata v úvahu námitka ohledně maskování útočníků a pouze z nálezů baterky nelze usuzovat na dobu útoku, protože tato mohla být položena či jiným způsobem přemístěna při

úklidu domu, který byl následně příbuznými prováděn. Dále vznesl námitky k dokazování okolností a doby, kdy mělo dojít k výkupu zlata svědkem Martinem Štěrbou, při rozporu záznamů o výkupu zlata ke dni 22.9.2011 a výběru finančních prostředků k úhradě tohoto výkupu dne 24.9.2011, čímž nelze dovodit z uvedených skutečností, že by se mělo jednat o zlato získané z loupežného přepadení, zejména s ohledem na to, že hodnota vykupovaného zlata byla vyšší, než hodnota klenotů, které měly být zcizeny. Na závěr pak obžalovaný konstatoval, vzhledem k jednotlivým výše uvedeným tvrzením, že k řádnému objasnění věci je nezbytné provést další důkazy, zejména směřující k objasnění okolnosti pohybu obou obžalovaných dne 23.9.2011 v dopoledních hodinách, případně poledních hodinách. Dále s ohledem na skutečnost, že při nálezů poškozeneho Miroslava Sedláře byl vyvěšen telefon – pevná telefonní linka, měl být učiněn dotaz na provozovatele telefonní linky, od kdy telefonní linka byla vyvěšena a automaticky vypojena z provozu a zjišťováno na jaká čísla se poškozeneý pokoušel dovolat, přičemž podle těchto okolností by bylo možno poměrně velmi přesně určit, kdy mohlo dojít k smrtícímu útoku na poškozeneho Sedláře. Závěrem se pak obžalovaný domáhal, aby odvolací soud napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c), písm. d) tr.ř. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

Odvolání obžalovaného Davida Šimona, zpracované jeho ustanoveným obhájcem JUDr. Pavlem Fišerem, směřovalo výslovně do výroku o vině a trestu. Svě jednotlivé námitky ve vztahu k napadenému rozhodnutí pak obžalovaný prostřednictvím obhájce rozvedl ve značně obšírném odůvodnění opravného prostředku, rozděleného do jednotlivých částí, přičemž ovšem v těchto pak tyto své argumenty několikrát opakoval. Z pohledu obsahu jeho námitek pak odvolací soud dospěl k závěru, že odvolací námitky směřovaly prvotně k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces, které opřel o tvrzení porušení práva na obhajobu v tom směru, že po doručení rozsudku, jenž obžalovaný napadl ihned po vyhlášení rozhodnutí u hlavního líčení do protokolu. Opis rozsudku byl obhájci obžalovaného doručen do datové schránky dne 18.4.2014 a současně s rozsudkem byla již doručena obhájci výzva o zaslání písemného odůvodnění odvolání ve lhůtě pěti dnů pod pohružkou odmítnutí odvolání. Vzhledem k tomu, že doručení rozsudku bylo uskutečněno v den před nejvýznamnějšími křesťanskými svátky, kdy obhájci obžalovaného bránily zásadní rodinné důvody seznámit se s rozsudkem a připravit odvolání, měl pak obhájce na prostudování rozsudku a zpracování odůvodnění odvolání jen dva dny a dostal se takto do horší procesní pozice.

Dále obžalovaný namítl, že soud prvního stupně se nevypořádal s legitimními procesními i důkazními návrhy obžalovaného. Poukázal na změnu skutkových zjištění v návaznosti na poslední výpovědi svědkyně MUDr. Ireny Tkadlecové a znalce MUDr. Marka Vitovjána k okolnostem možného přežívání poškozeneho po zranění, z čehož obžalovaný dovodil, že k útoku vůči poškozeneému muselo dojít dne 23.9.2011, přičemž dokazování nebylo zaměřeno na zjištění, kde se oba obžalovaní v kritické době tohoto dne nacházeli. Obhájce obžalovaného proto navrhl věc vrátit státnímu zástupci do přípravného řízení za účelem zjištění pohybu obžalovaných a zajištění svědků – občanů z obce Slopné, kteří se nacházeli tohoto dne v blízkosti

bydliště poškozeného, na což ovšem nalézací soud nijak nereagoval a naopak připustil výslech poškozeného I S (syna zemřelého Miroslava Sedláře), jež byl po celou dobu výslechu obou lékařů přítomen v jednací síni, který pak laicky tvrdil, s ohledem na své osobní závěry, že k útoku vůči poškozenému muselo dojít již dne 22.9.2011, s poukazem na okolnosti, kdy měl jeho otec pravidelně zavírat slepice, nález baterky i své představy o posmrtné ztuhlosti těla poškozeného. Podle názoru obžalovaného výslech svědka I S byl nepřipustný právě proto, že byl výslechu obou lékařů v soudní síni přítomen. Současně jako laik nemohl zpochybnit odbornou výpověď obou lékařů. O návrhu obhájce pak soud nerozhodl, pokračoval v dokazování, v čemž shledal obžalovaný porušení zásady rovnosti stran i práva obžalovaného na spravedlivý proces. Nesprávnost pak shledal obžalovaný v postupu soudu, kdy nevyhověl jeho návrhu na provedení výpovědi svědka Pavla Sedláře, osoby, s níž měl obžalovaný pracovat na stavbě rodinného domu dne 23.9.2011 v Jarošově, a jenž mohl vypovídat k pohybu obžalovaného v tento den, kdy dle stanoviska obou lékařů měl být skutek spáchán. Zamítnutí tohoto důkazu pak nalézací soud podle představ obžalovaného řádně neodůvodnil. Nebylo vyhověno také jeho návrhu na zajištění reportáží TV Nova a TV Prima, které měly zachycovat chování svědka Milana Rakaše a dalších osob po opuštění soudní síně při jeho svědecké výpovědi dne 6.1.2014, když o takovém návrhu nebylo řádně rozhodnuto a naopak soud prvního stupně nahradil takové dokazování výslechem přítomných novinářů jako svědků, ač ti to byli po celou dobu hlavního líčení přítomni v soudní síni. I v tomto případě se domnívá, že došlo k porušení práva rovnosti stran v trestním řízení i na spravedlivý proces. V další části pak obžalovaný podrobně polemizoval a hodnotil jednotlivé důkazní prostředky, o něž nalézací soud opíral své závěry o vině obžalovaných, zejména pak zdůraznil, že po nález těla poškozeného a jeho odvozu, příbuzní poškozeného provedli v rodinném domě úklid se zaměřením na umytí krve na podlaze a různých předmětech, včetně dveří, za použití chemických prostředků. Svědkyně K R hodnotila obžalovaného Davida Šimona jako hodného, ochotného, neagresivního. Svědek D Š, otec obžalovaného, potvrdil, že syn David u něj byl v kritické době zaměstnán, chodil každý den do práce a nalezený autoatlas byl v jeho vlastnictví, byl ve špatném stavu, měl více volných listů. J Ř potvrdil, že oba obžalovaní společně s P K v pozdních nočních hodinách dne 22.9.2011 jej vezli z Jarošova do Uherského Hradiště. To stejné potvrdil fakticky i P K, který v druhé polovině září 2011 měl s obžalovanými jet z podniku Z J ve Zlíně a při návratu odvézt i J Ř s tím, že ve vozidle neviděl kuklu, ani kožené rukavice. Svědek T B potvrdil, že v září roku 2011 prodával A Š zlato od své přítelkyně K R, i že obžalovaný Šimon je pohodový, neagresivní člověk. Neagresivnost obžalovaného pak vyplývá i ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. D L tvrdila, že 22.9.2011 se účastnila schůzky s Marošem Straňák a P Š. S obžalovaným Šimonem se nesešla. Z obsahu znaleckého posudku JUDr. Martina Kloubka z oboru kriminalistické odorologie v případě zajištění věcí jako kukla, rukavice, mobilní telefon, apod., nelze označit výsledek pachové komparace za věrohodný a výsledek nelze dostatečně zhojit. Znalec upozornil na předchozí provedení úklidu a skutečnost, že ve vztahu k jednotlivým pachovým stopám nebyly dodrženy postupy,

vedoucí k věrohodnému výsledku pachové komparace i to, že velké množství otisků pachových stop na mnoha předmětech připouští hypotetickou možnost i pachového přenosu a pochybnost, zda mnohočetnost takových zjištění na různých místech je reálná. Genetickými znaleckými posudky nebyla zjištěna žádná relevantní shoda se zajištěnými stopami DNA. Zdůraznil i výpověď svědka Jaroslava Krause, který popsal v pozdních večerních hodinách, že poškozeného viděl v přítomnosti další osoby v uniformě s označením Policie, přičemž měl zahlédnout i vozidlo zn. Toyota a jeho řidiče. Policii událost následně nahlásil a měl jí předat i vytvořený portrét osoby, kterou viděl za sklem vozidla. Svědkyně E V měla v září roku 2011 v odpoledních hodinách kolem 14.00 hodin na schodech u domku Sedlářů vidět neznámého muže, přičemž k tomu mohlo dojít až dne 23.9.2011. Z obsahu výpovědi svědka M Š vyplynulo, že David Šimon mu měl dne 22.9.2011 mezi 18.00 – 20.00 hodinou prodávat zlaté předměty, které ovšem nebyly identifikovány jako pocházející z loupeže ve Slopném. Svědek Milan Rakaš, o jehož výpověď byly opřeny závěry nalézacího soudu o vině obžalovaného, tvrdil, že obžalovaný Maroš Straňák se mu měl doznat k trestné činnosti, avšak ani tento neuvedl jméno osoby, s níž měl Straňák trestnou činnost spáchat. Stejně taková informace nevyplývala z výpovědi svědka Ludvíka Rakaše. Svědek J F odmítl možnost zanechání pachové stopy v obci Slopné, přičemž podle názoru obžalovaného je zřejmé, že byl zcela vyloučen pachový přenos na celou řadu předmětů a je tedy otázkou objektivnosti pachového srovnání. To stejné vyplývá i z výpovědi svědka Jana Marečka, který vedle toho potvrdil velmi intenzivní telefonní kontakt s Marošem Straňákem i skutečnost, že tomuto napomáhal obhlídkou místa činu v následujícím případě loupeží na Uherskohradištsku a je tedy otázkou, zda se nejedná o onoho popisovaného tipaře. Za podstatné pak obžalovaný považuje i skutečnost, že při hodnocení záznamu telekomunikačního provozu telefonu obžalovaného Maroše Straňáka, z něhož vyplynul intenzivní telefonní kontakt obžalovaného s J F a J M v kritických dnech, nebyl zjištěn žádný telefonní kontakt tohoto obžalovaného na Davida Šimona, což podle tvrzení obžalovaného je nepředstavitelné.

Dále obžalovaný tvrdil, že nalézací soud řádně neodůvodnil své rozhodnutí o vině, přičemž svévolně hodnotil některé důkazy. V řadě případů používal nekorektní argumentaci a takto vznikl extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy, a to zejména v souvislosti se závěry nalézacího soudu o době, kdy k trestnému jednání mělo dne 22.9.2011 ve večerních hodinách dojít, což nekoresponduje s obsahem zjištění o prodeji zlata obžalovaným Davidem Šimonem v tuto dobu bratrům Š , kteří potvrdili, že celková částka dohodnuté výkupní ceny zlata 22.300,- Kč nebyla při výkupu zlata k dispozici a k předání peněz došlo až mezi 18.00 – 20.00 hodinou dne 22.9.2011. Oproti tomu soud prvního stupně dospěl k závěru, že k prodeji zlata došlo až dne 24.9.2011. Toto zjištění soudu obžalovaný kategoricky popřel s poukazem na firemní dokumenty obžalovaného – č.l. 206, jehož autentičnost byla Martinem Š potvrzena. Obžalovaný pak nevyklučuje a dokonce připouští, že k dalšímu prodeji zlata mohlo dojít i dne 24.9.2011 a nalézací soud takto spojuje dva prodeje zlata a nepochopitelně dovozuje, že prodej byl uskutečněn dne 24.9.2011. Pokud se jedná

o závěry o době úmrtí poškozeného, pak poukázal na výpověď svědkyně MUDr. Ireny Tkadlecové a tvrzení znalce MUDr. Marka Vitovjáka, když dle názoru obžalovaného nelze z ničeho dovodit, že by přivolaná lékařka pochybila při ohledání těla zemřelého a z obsahu znaleckého vyjádření vyplynulo, že poškozený po skutku žil řádově několik desítek minut. Hodnotící názory vyjádřil i k obsahu výpovědi svědkyně E V . Její tvrzení o době, kdy měla pozorovat vstup nějaké osoby do domu poškozeného, by mělo být hodnoceno v návaznosti na závěry o době úmrtí poškozeného dne 23.9.2011. Obžalovaný zpochybnil i správnost a samotnou možnost nálezu pachových stop v automobilu, který dříve užíval, a který prodal na náhradní díly, když vozidlo při demontáži mělo být delší dobu ve styku s řadou chemikálií, olejů, benzínu, apod., které se v dílně vyskytují, a proto závěry o objektivním zjištění pachové stopy poškozeného na sedadle nepovažuje za hodnověrné. Podrobně se pak zabýval hodnocením jednotlivých pachových stop, které byly předmětem pachové komparace, v návaznosti na znalecký posudek a výpověď znalce i jednotlivé listinné důkazy, i obsah Pokynu č. 9 Ředitelství pořádkové policie, Policejního prezidia ČR, ze dne 1.7.2009, jímž se stanoví postup policistů na úseku činnosti služební kynologie. Obecně pak shledal za nereálnou a podivnou možnost sejmutí pachových stop z různých věcí, které přišly do kontaktu s desinfekčními prostředky a byly delší dobu na kontaminovaných místech. Samostatně se pak opětovně zabýval hodnocením výpovědi svědka Milana Rakaše s tím, že podle jeho názoru se jednalo o připravené divadelní vystoupení, a to z hlediska samotného chování a gestikulace svědka, jeho chování po opuštění jednací síně, i skutečnost, že mlčení svědka po dobu více jak jednoho roku je zcela nepřijatelné. Tvrdil, že jeho věrohodnost je vyvrácena výpovědí obžalovaného Maroše Straňáka, provedené při konfrontaci s Milanem Rakašem, o tom, že na bohoslužby spolu chodili pouze do 6. – 7. měsíce 2012, zatímco informace o tom, že další spolupachatel na loupežném přepadení poškozeného měl být vzat do vazby, mohla být zjištěna až na konci září roku 2012. Obžalovaný také tvrdil, že svědek Milan Rakaš mohl mít ze své výpovědi prospěch, neboť při zajišťování důkazů operativní práce policie se lze často setkat s nejrůznějšími sliby policistů. Svědek Milan Rakaš v minulosti páchal rozsáhlou trestnou činností téměř na celém území České republiky. Mohl být tedy rozpracován různými policejními orgány. Zdůraznil také skutečnost, že obžalovaný Maroš Straňák je evidentně pravicovým extremistou, s ohledem na vytetovaný hákový kříž, zatímco Milan Rakaš patří k romskému etniku, a to mohlo tohoto svědka s odstupem času přivést k pomstě vůči obžalovanému. Za zcela nepochopitelné, až absurdní, považoval obžalovaný tvrzení soudu, že u osob se sklonem k trestné činnosti je zvyšována hodnověrnost takových výpovědí. Svědek nevyprávěl přímo o jménu obžalovaného, ale pouze spolupachatel byl označován tipařem. Z obsahu hodnocení nalézacího soudu nelze učinit žádný závěr, kdo takovým tipařem byl. Vyjádřil nesouhlas se závěrem nalézacího soudu, že svědek P mohl mít reálný strach z obžalovaného, a proto nevyprávěl pravdivě, což je nepředstavitelné z hlediska fyzických předpokladů obžalovaných Straňáka a tohoto svědka.

Obžalovaný také vytkl nalézacímu soudu, že důsledně neodstranil nedostatky svého předchozího rozhodnutí ze dne 10.3.2014, jak mu odvolacím soudem bylo

uloženo, zejména ve vztahu ke komplexnímu hodnocení věrohodnosti pachových vzorků, jednotlivých stop a jejich ztotožnění. K závěru k okolnostem neztotožněných stop ve vztahu k biologickým stopám a DNA nebyla provedena potřebná časová analýza jednotlivých událostí, nedošlo k řádnému posouzení obsahu spisu Krajského soudu v Brně, v němž byli oba obžalovaní v předchozí době odsouzeni, který má časovou i personální návaznost s trestnou činností, pro kterou jsou stíháni. Nezabýval se hodnocením, kde se obžalovaní ve vymezeném časovém úseku ve dnech 22.9. – 23.9.2011 pohybovali. Dále obžalovaný opětovně rozebíral jednotlivé důkazy v jejich jednotlivostech a prováděl samotné subjektivní hodnocení závěrů z nich vzešlých i hodnověrnosti dílčích důkazů. Poukázal na rozdílná skutková hodnocení nalézacího soudu v jeho prvotním rozsudku, kdy obžalované zprostil v celém rozsahu obžaloby a dalších rozhodnutí, kdy je naopak uznal vinnými při použití jednotlivých stejných důkazních prostředků. Námitky obžalovaného ve vztahu k výši uloženého trestu byly odvozeny zejména od napadeného výroku o vině s tím, že výši uloženého trestu i tak označil na nepřiměřenou, když nalézací soud relevantně a věrohodně neodůvodnil podmínky pro uložení výjimečného trestu. Takto nebyly respektovány podmínky § 38 a násl. tr.zákoníku i § 54 odst. 2 tr.zákoníku. Obžalovaný vznesl námitky i ve vztahu k výši náhrady škody určené k úhradě poškozeným, kterou označil za nepřiměřenou a nalézacím soudem řádně neodůvodněnou, neboť nebyly relevantně, věrohodně a blíže vyhodnoceny jednotlivé procesní a hmotněprávní podmínky pro rozhodnutí o nárocích poškozených k náhradě škody. Na závěr pak navrhl, aby napadený rozsudek byl odvolacím soudem dle § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e), písm. f) tr.ř. zrušen ve výroku o vině a trestu a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby byl obžalovaný odvolacím soudem podle § 226 písm. c) tr.ř. zproštěn obžaloby.

Oba obžalovaní na těchto svých závěrečných návrzích setrvali i po doplnění dokazování před odvolacím soudem, jež významným způsobem pozměnilo základy skutkových zjištění ve vztahu k podstatné skutečnosti významné pro závěr o době, kdy k trestnému jednání mohlo dojít, délce možného zmirání poškozeného Miroslava Sedláře a upřesnění doby jeho úmrtí.

IV. Rozsah přezkumné činnosti odvolacího soudu a jeho závěry

Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci, jako soudu odvolacímu, ve smyslu ustanovení § 252 tr.ř. Bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno oprávněnými osobami dle § 246 odst. 1 písm. b) tr.ř. Opravný prostředek byl podán v zákonné lhůtě dle § 248 odst. 1 tr.ř., přičemž splňoval podstatné náležitosti ustanovení § 249 odst. 1, odst. 2 tr.ř. Odvolací soud proto neshledal podmínek pro rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř. Za tohoto stavu věci Vrchní soud v Olomouci podle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo z hlediska vytýkaných vad, když k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, mohl odvolací soud přihlídnout tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání, a současně byl limitován při tomto

přezkumu ustanovením § 254 odst. 2 tr.ř. a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných byla zčásti důvodná, ovšem ve významné míře odvolacím soudem byly shledány důvody ke změně rozhodnutí a nápravě formálních nedostatků napadeného rozsudku, na něž ovšem konkrétní námitky obžalovaných nesměřovaly, při respektu k zásadě zákazu reformace in peius vyjádřené v § 259 odst. 4 tr.ř.

Pokud se jedná o rozsah a podmínky přezkumné povinnosti odvolacího soudu i principy dokazování a hodnocení důkazů je nutno pro stručnost odkázat na zákonné podmínky a zásady takového řízení, jak to odvolací soud podrobně rozvedl v odůvodnění svého předchozího rozhodnutí v této věci pod č.j. 3 To 14/2014-3118, ze dne 10.3.2014 (bod IV. str. 10-12). Z pohledu těchto podmínek odvolací soud, přestože shledal částečné nedostatky důkazního charakteru navazující na skutková zjištění i formální pochybení výroku napadeného rozsudku, v podstatné míře se ztotožnil se základními závěry nalézacího soudu ve vztahu k dílčím skutečnostem, z nichž dovedl vinu obou obžalovaných, na které pro úplnost dalšího výkladu odkazuje.

Vzhledem k obsahu odvolacích námitek je třeba konstatovat, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, při konstatování postupného napravení dříve vytknutých procesních nesprávností v postupu nalézacího soudu, nebylo možno již nalézt žádné závažné procesní vady předpokládané v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., které by měly dopad na správnost skutkových zjištění, zejména pak z hlediska porušení práv obžalovaných na jejich obhajobu. Byla totiž respektována všechna zásadní ustanovení týkající se zabezpečení jejich obhajovacích práv. Obžalovaným bylo především za podmínek nutné obhajoby umožněno, aby si zvolili obhájce na plnou moc, a když takového práva nevyužili, byli jim jednotliví obhájci ustanoveni. Tito měli možnost a také se pravidelně zúčastňovali všech úkonů přípravného řízení i řízení před nalézacím soudem a takto obžalovaným byla zabezpečena přímo či jejich prostřednictvím možnost aktivního působení u jednotlivých výpovědí, včetně kladení otázek k objasnění dílčích argumentů obhajoby. Byla dodržena i všechna další zásadní ustanovení, jejichž účelem je zabezpečení práv obžalovaných, jak z hlediska samotných formálních podmínek zahájení trestního stíhání, umožnění vyjádření obžalovaných k obsahu trestního stíhání, seznámení se spisem, tak z hlediska toho, že obžaloba byla podána pro skutek, který byl obsažen v usnesení o zahájení trestního stíhání a byla tak zachována i zásada totožnosti skutku. Také v samotném důkazním řízení nebylo možno již shledat formálních nesprávností. V podstatné míře nalézací soud jednotlivé výpovědi obžalovaných, svědků, obsah řady znaleckých posudků, včetně výslechu znalců i velké množství listinných a věcných důkazů formálně postupně řádně provedl a důkazy také, až na dále uvedené výjimky, řádně vyhodnotil a postupoval tak v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř. Dokazování takto bylo provedeno při respektování zásad ústnosti a bezprostřednosti a z rozsahu důkazů, které před soudem byly provedeny bylo možno uzavřít hodnotící zjištění o účasti obžalovaných na skutku, jenž jim byl obžalobou kladen za vinu. Tyto hodnotící úvahy byly předmětem obsáhlého, byť nestandardně koncipovaného odůvodnění rozsudku krajského soudu, jemuž nelze v podstatných částech vytýkat

nejasnost či neúplnost, když odpovídá zákonným kritériím dle § 125 tr.ř. Je třeba také zdůraznit, že hodnocení důkazů je dle našeho právního řádu výlučným právem soudu prvního stupně a odvolací soud nemůže shledat a vytknout vady tam, kde soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně dle § 2 odst. 6 tr.ř. Pokud se jedná o samotné výtky odvolatelů k obsahu odůvodnění rozsudku v návaznosti na předchozí pokyny odvolacího soudu, je třeba především konstatovat, že jazykový obsah hodnotících vyjádření a jejich koncepce, jako každé lidské dílo, se subjektivně může jevit vždy za hodno kritiky. I odvolací soud by si dokázal představit obsah jednotlivých hodnocení důkazů širší, či jinak a možná i lépe vyjádřený. To ovšem nic nemění na základním zjištění, že hodnotící úvahy nalézacího soudu byly opřeny o řádně provedené důkazy a v podstatné míře z nich vytvořené závěry o účasti obou obžalovaných na trestněprávním ději lze považovat za logické, důkazně bezpečně podložené v podstatě jasné a transparentní.

Pokud jde o procesní námitky odvolatelů, za takové bylo možno aktuálně označit obžalovaným Davidem Šimonem namítaný postup nalézacího soudu, jenž v situaci, kdy oba obžalovaní po vynesení odsuzujícího rozsudku v hlavním líčení dne 10.4.2014 do protokolu podali odvolání, při doručení opisů rozsudku současně obhájce dle § 251 odst. 1 tr.ř. vyzval k odůvodnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy pod hrozbou, že jinak dle § 253 odst. 3 tr.ř. bude odvolání odmítnuto. Odvolací soud shledal uvedený postup v rozporu se zákonnými procesními pravidly, ovšem nemající konkrétní významný negativní dopad na obsah obhajoby obžalovaného. Dle § 249 odst. 1 tr.ř. odvolání musí být odůvodněno ve lhůtě uvedené v § 248 tr.ř. nebo v další lhůtě stanovené k tomu předsedou senátu soudu prvního stupně dle § 251 tr.ř. Dle § 248 odst. 1 tr.ř. je odvolání nutno podat do 8 dnů od doručení opisu rozsudku. Tato lhůta dle § 248 odst. 2 tr.ř. pak počíná běžet v případě doručování rozhodnutí obhájci i obžalovanému od doručení, které bylo provedeno nejpozději. Je tedy zřejmé, že běh této lhůty k vyhotovení řádného odůvodnění opravného prostředku započal okamžikem doručení rozsudku obžalovanému Davidu Šimonovi dne 22.4.2014, když obhájci bylo doručeno již 18.4.2014. Obhájce odůvodnění odvolání doručil soudu dne 23.4.2014 (č.l. 3298). Odvolací soud neshledal za významné konkrétní námitky formulované obhájcem JUDr. Pavlem Fišerem o malém časovém prostoru k tvorbě odvolání a nedostatku možností jej konzultovat s obžalovaným. Především jako osoba práva znalá si obhájce musel být vědom jednoduchého výkladu procesních předpisů, jenž svědčí o předčasném a nesprávném postupu upozornění na nesplnění podmínek řádných náležitostí odvolání dle § 253 odst. 3 tr.ř. v souladu s § 251 odst. 1 tr.ř. Proti takovému postupu soudu pak byl oprávněn kvalifikovaně brojit, což neučinil. Na druhé straně je zřetelné, že obhájce byl schopen za obžalovaného vyhotovit velmi obsáhlé odůvodnění (celkem 23 stran), poukazující na konkrétní skutečnosti a tvrzené vady rozhodnutí, jež ani v následné době do nařízení veřejného zasedání u odvolacího soudu neshledal za potřebné jakkoliv doplnit či aktualizovat. Tvrzené zkrácení času k přípravě těchto odvolacích argumentů se tedy zjevně jakkoliv neprojevovalo v obsahu tohoto odvolání a tedy ani v porušení konkrétních práv obžalovaného. Odkaz na okolnosti běhu takto soudem stanovené lhůty v době velikonočních svátků se pak jeví jako zcela nepatřičný. Nebylo proto shledáno

důvodů k zrušení rozhodnutí dle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., jež umožňuje zrušit napadený rozsudek pro podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Je zřetelné, že namítaný nesprávný postup nalézacího soudu nepředcházel vynesení rozsudku soudu prvního stupně a takto na jeho správnost a zákonnost nemohl mít žádný vliv.

Nesprávný procesní postup odvolací soud neshledal v namítaném nerozhodnutí soudu prvního stupně o návrhu obhájce obžalovaného Davida Šimona v průběhu dokazování na vrácení věci státnímu zástupci k došetření, ani ve vztahu k tvrzenému porušení rovnosti stran, v souvislosti s provedením výslechu jednotlivých novinářů jako svědků a doplňující výpovědi poškozeného I S .

Postup dle § 221 odst. 1 tr.ř. je závislý na hodnotícím závěru, že výsledky dokazování u hlavního líčení ukazují na podstatnou změnu okolností případu, k němuž je oprávněn toliko soud a od těchto úvah se odvíjí fakultativně rozhodnutí o vrácení věci k došetření. Z výše uvedeného je zřejmé, že k takovému postupu nebylo objektivních důvodů a soud prvního stupně na uvedený návrh nebyl povinen reagovat negativním způsobem rozhodnutí.

Odvolací soud neshledal žádných nesprávností na úkor obžalovaných ve vztahu k namítanému provedení svědeckých výpovědí. U doplňujícího výslechu I S je třeba zdůraznit, že se současně jedná o poškozeného, jenž má zákonem zaručená práva, být přítomen po svém prvotním výslechu hlavnímu líčení a tedy i průběhu důkazního řízení a aktivně se jej účastnit. To pak nemůže bránit možnosti doplnit jeho výsledek v návaznosti na průběh dokazování (srov. § 202 odst. 6 a § 51 odst. 2 tr.ř. účinného od 1.8.2013). Pokud se jedná o namítanou rovnost stran, ta spočívá v právu na uplatnění stejných možností všech stran řízení, výsledkem namítaných osob nepochybně k porušení takového principu nemohlo dojít. Oba obžalovaní byli takovým důkazním úkonům přítomni a měli možnost se k nim vyjádřit, případně sami, či prostřednictvím svých obhájců svědkům klást otázky.

Odvolací soud považuje ve vztahu k dalším jednotlivým námitkám obžalovaných, směřujícím vůči obsahu závěrů o jejich vině, jak z pohledu jednotlivých skutkových zjištění, hodnotící činnosti u dílčích důkazů dle jejich konkrétního obsahu, hodnověrnosti i celkového posouzení jejich významu na závěry o prokazované účasti na trestněprávním jednání, pro něž byli uznáni vinnými, i samotného rozsahu provedeného dokazování ve vztahu k návrhům na jeho doplnění, jakož i závěrů hmotněprávních a navazující důsledky ve vztahu k ukládaným trestům, za nezbytné konstatovat obsah podstatných důkazních zjištění, jež učinil nalézací soud a částečně doplnil i soud odvolací. Ty ve svém souhrnu tvoří prokázané jednání obžalovaných, jak to odvolací soud s částečnou úpravou pojal do svého nově formulovaného výroku o vině a takto se dále s odvolacími námitkami komplexně vypořádal.

Z obsahu velmi rozsáhlého dokazování, jehož obsah je dokumentován jednotlivými podklady, listinnými a věcnými důkazy shromážděnými zejména při jednotlivých ohledáních místa činu a nálezech věcí významných pro důkazní řízení a v dalším průběhu přípravného řízení, jakož i obsahu značného množství porovnávání řady stop, zejména biologického a pachového charakteru, se vzorky velkého množství osob, jehož účelem bylo eliminovat jednotlivé podezřelé a také s pomocí velkého množství odborných zkoumání ve formě znaleckých posudků z jednotlivých oborů i odborných vyjádření a z obsahu množství svědeckých výpovědí, shromážděných již v přípravném řízení, jež byly následně zákonným způsobem provedeny v řízení před soudem a tímto také jak jednotlivě, tak souhrnně vyhodnoceny a z dalších poznatků, vyplývajících z nově provedených důkazů před odvolacím soudem, byly zjištěny tyto následující skutečnosti.

Dne 22.9.2011 poškozený, tehdy 77 letý Miroslav Sedlář, navštívil v nemocnici ve Zlíně svoji manželku a kolem 15.00 hodiny odjel autem do svého bydliště v obci Slopné č.p. v okrese Zlín, nedaleko Luhačovic, který po dobu nemoci manželky obýval sám. S ohledem na svůj věk a způsob života, popisovaný jeho nejbližšími příbuznými, je zřejmé, že pravidelně ve večerních hodinách kolem 20.00 hodiny, po televizních zprávách, zavíral volně puštěné slepice a chodil spát. V nočních hodinách z 22.9. na 23.9.2011 ovšem v jeho domě nebylo zhasnuto a podle všech dalších zjištění poškozený ve večerních hodinách slepice nezavřel. Nepřevlékl se také do nočního oblečení. Naposledy byl jeho pohyb sledán svědkyní E V v odpoledních hodinách, kdy domek měl navštívit nezjištěný muž, jemuž pravděpodobně poškozený umožnil vstup do domu. Okolo 24.00 hodiny pak tato sousedka pravděpodobně slyšela klapnutí dveří domu poškozeného. Do večerních hodin dne 23.9.2011 nebyl zjištěn žádný další kontakt s poškozeným, ale pouze informace o snaze se poškozenému dovolat, zejména ze strany jeho příbuzných. V podvečerních hodinách dne 23.9.2011 se pak pokusil telefonicky kontaktovat poškozeného jeho syn Miroslav Sedlář, jak na mobilní telefon, tak na pevnou linku, která byla vyvěšena. Následně druhý ze synů poškozeného, I S, se na základě toho za poškozeným vypravil, přičemž zjistil, že vstupní dveře domku jsou uzavřeny klíčem zevnitř, v domku se svítilo, na poškozeného se nemohl dotlouci. Proto vnikl do objektu po rozbití okna, přičemž nejdříve v kuchyni viděl značné množství krve, kterou byla potřísněna zařízení v místnosti, následně v obývacím pokoji našel poškozeného sedícího v sedačce u vyvěšeného telefonu, jenž byl výrazně potřísněn od krve na hlavě, trupu i dalších částech těla. V místnosti před vstupními dveřmi objektu pak našel krevní kaluž, zakrvácení na koberci, stříkance po zdi a také na prvních třech schodech do prvního patra. Klíči, které byly zasunuty v zámku vstupních dveří zevnitř, otevřel dveře a umožnil přístup své manželce a svému zeti. Ten pak přivolal ve 20.34 hodin záchranku. Výjezd záchranné služby se uskutečnil ve 20.36 hodin, přičemž na místo dorazila ve 20.58 hodin. Zasahující lékařka MUDr. Irena Tkadlecová pak na základě informací od příbuzných poškozeného o tom, že poškozený již v minulosti spadl ze schodů a poranil se a předpokládají, že opětovně ze schodů upadl, po zběžné, velmi krátké, zjevně nedostatečné prohlídce konstatovala smrt poškozeného, aniž podrobně zjistila jeho

četná poranění hlavy. V průvodním listu ke zdravotní pitvě pak uvedla odhad úmrtí poškozeného v 16.30 hodin, přičemž současně konstatovala posmrtné změny vyznačující se posmrtnou ztuhlostí těla poškozeného (č.l. 457). Následně byl zorganizován odvoz těla poškozeného, aniž by okolnosti nálezů těla byly ihned oznámeny policii. Bezprostředně po započetí zdravotní pitvy, jejíž součástí bylo především omytí těla poškozeného, dne 26.9.2011 bylo zjištěno, na rozdíl od ohledání těla provedeného MUDr. Tkadlecovou, že tělo a zejména hlava poškozeného vykazují výrazné známky zevního násilí zcela neodpovídající pádu ze schodů. Proto byla pitva přerušena a lékaři věc ihned v 8.22 hodin oznámena policii. Při následně nařízené soudní pitvě (viz pitevní protokol č.l. 416 a násl.) bylo zjištěno, že poškozený utrpěl celkově 27 ran na hlavě, z části tržně zhmožděného, z části sečného charakteru, z toho 9 ran v oblasti obličeje a levého ušního boltce a 18 ran ve vlasaté části hlavy oboustranně. Celkově pak byla zjištěna poranění odpovídající nejméně 30 opakovaným samostatným úkonům směřujícím proti jeho hlavě, které byly vedeny rukou ozbrojenou předmětem, nejspíše kovovým se zaoblenou hranou, přičemž proti hlavě poškozeného opakovaně směřovalo i tupé násilí, jež mohlo být provedeno kopnutím či dupnutím profilovanou podrážkou boty a byla také zjištěna škrtková rýha na přední ploše krku, která mohla být způsobena tenkým měkkým škrtkem, přičemž nebylo vyloučeno, že se mohlo jednat o přitažení lemu výstřihu trička poškozeného. Intenzita jednotlivých útoků pak byla odlišná, ty, které vedly k hlubokým vpáčeným zlomeninám lebky, byly vedeny enormní razancí.

Z obsahu dalších vyjádření znalců v písemně podaném znaleckém posudku, jeho dodatku i výslechu znalců, naposledy pak před odvolacím soudem u veřejného zasedání dne 3.6.2014, vzal odvolací soud za prokázané, že v případě popisované úplné posmrtné ztuhlosti poškozeného při ohledání jeho těla po jeho nálezů přibližně mezi 20.30 – 21.00 hod. dne 23.9.2011 musela smrt poškozeného nastat nejpozději 6 – 8 hodin dříve, tedy nejpozději tohoto dne od 12.30 do 14.30 hod. Smrt mohla nastat ovšem i dříve, neboť posmrtná ztuhlost těla zemřelého dle podmínek může přetrvávat 1 – 2 dny, než dojde k postupnému jejímu rozvolnění. Z obsahu znaleckého posudku a dalších důkazů je zcela zřetelné, že poškozený po napadení byl schopen se pohybovat, zamknout vstupní dveře, odstranit lepicí pásku, již byl s největší pravděpodobností svázán. Je tedy zřetelné, že nezemřel bezprostředně při napadení. Veškerá poranění, jež u něj byla zjištěna, byla způsobena za živa. Tato byla způsobena s ohledem na jejich charakter nepochybně násilným útokem jiné osoby. Podle znaleckých vyjádření upřesněných u odvolacího soudu mohlo jít o rychlý sled útoků trvajících několik minut i proces trvajících podstatně déle. Zjištěné rány byly znalci charakterizovány jako čerstvé, vzniklé do 24 hodin před smrtí, nevykazující známky hojení. U poškozeného byl zjištěn počínající zánět plic, jenž mohl být způsoben jak bakteriálním onemocněním, tak v důsledku vdechnutí žaludečního obsahu do dýchacích cest poškozeným a tento by se pak musel rozvíjet po dobu několika hodin. Poškozený, přes vzniklá, velmi závažná a značně krvácející poranění, byl schopen motorické činnosti. Není vyloučeno, že v době jeho přežívání mohl upadnout do bezvědomí a znovu procitnout, přičemž oba znalci se pak shodli na názoru, že poškozený s takovým zraněním mohl přežít i po dobu 20 hodin do nástupu smrti. Tedy závěr nalézacího soudu, jak jej rozvedl ve svém odůvodnění

napadeného rozsudku (str. 30-31), že k útoku vůči poškozenému došlo s největší pravděpodobností dne 22.9.2011 mezi 19.09 až 19.45 hodin, nelze považovat za vyloučený (odvolací soud zaregistroval rozpor v datech v odůvodnění rozsudku ve dnech 21.9. a 22.9.2011 a považuje je pouze za písařskou chybu).

Z pohledu uvedených zjištění lze dle odvolacího soudu vzít za bezpečně prokazané, že k napadení poškozeného došlo již ve večerních hodinách dne 22.9.2011 před tím, než byl schopen zavřít obvyklým způsobem slepice, když s ohledem na roční dobu a podmínky světelnosti na konci září, již v domě bylo rozsvíceno, zůstalo tak naprosto neobvykle i přes celou noc až do večerních hodin 23.9.2011, kdy byl poškozený svým synem nalezen. Večer se ještě poškozený nepřichystal k nočnímu spánku, neboť byl nalezen v domácím oblečení (srov. fotografie z pitevního protokolu). Odvolací soud považuje za takové situace za zcela vyloučenou možnost, na níž poukazovali při své a obhajobě obžalovaní, že k útoku mohlo dojít kdykoliv později, zejména v průběhu dne 23.9.2011. Za takové situace, by nebylo odůvodněno, proč by poškozený nechal v domě svítit předcházející celou noc a přes den. Z obsahu výpovědi svědkyně E V vyplývá, že kolem půlnoci měla slyšet klapnutí vstupních dveří domu poškozeného, přičemž nelze jednoznačně vyloučit, zda se jednalo o zvuk související s odchodem cizích osob, tedy pachatelů trestného jednání, nebo aktivitu samotného poškozeného, který prokazatelně zevnitř musel dveře po napadení zamknout. Odvolací soud zaregistroval rozpornost v zavádějícím tvrzení obžalovaného Maroše Straňáka ve vztahu k tomuto popisu svědkyně, že měla slyšet bouchnutí branky od vrat, posunující důkazní situaci do jiné verze, což ovšem svědkyně ve skutečnosti nevyprávěla.

Odvolací soud se podrobněji zabýval i obsahem tvrzení svědka J K, popisujícího ve své svědecké výpovědi, učiněné až v řízení před nalézacím soudem, že kritického večera po 22.30 hodině měl při návratu ze zaměstnání v blízkosti domu poškozeného vidět ve společnosti dalšího muže, označeného nápisem policie a popisoval i další skutečnosti, typ, barvu a vzhled vozidla i přítomnost další osoby.

V souladu s podmínkami § 211 odst. 6 tr.ř. odvolací soud za souhlasu stran provedl jako důkaz i výpověď tohoto svědka, kterou učinil na počátku trestního řízení při podaném vysvětlení dle § 158 odst. 5 tr.ř. dne 7.10.2011, 1.12.2011 (č.l. 1187-8, 1191) a také svědkem vyhotovený plánec k popisovanému pozorování a dospěl k závěru, že údaje tohoto svědka o podstatných skutečnostech jsou zásadně rozporné. Z jeho výpovědi nelze dovodit bezpečný závěr o objektivnosti jeho tvrzení. Především svědek při prvotním popisu uváděl rozdílné typy aut, jež měl pozorovat a vzhledem k tomu, jak měl ilustrovat nájezd k vozidlu, je zcela zřetelné, že toto zepředu ani zezadu nemohl fakticky pozorovat, když jej měl vidět jen z boku. Proto jeho další tvrzení o pozorování výrobní značky Toyoty je velmi nevhodné. Vozidlo mělo mít zatemněná skla, a proto do něj neviděl. Světla byla vypnuta. Od počátku tvrdil, že měl vidět poškozeného a osobu otočenou k němu zády. Nikoho jiného nepozoroval. Uvedený muž, na nějž svítil dálkovými světly, se měl potočit,

příčemž popsal, že byl černě oblečen s kuklou na hlavě se 3 otvory a na hrudníku měl mít nápis policie. Na místě se zdržel jen velmi krátce asi půl minuty a odjel. S těmito údaji pak nekoresponduje jeho následné tvrzení, že s policií měl sestavovat údajně identikit takové osoby. Tento údajně vytvořený portrét podezřelé osoby u policie nebyl zjištěn. Jestliže měl pozorovat jen osobu zahalenou kuklou, pak je zřejmé, že žádný úkon k zaznamenání vzhledu jejího obličeje nebylo možno provést. Ve své výpovědi před nalézacím soudem pak náhle nově popisoval, že měl vidět i další osobu na místě řidiče, ač toto původně vylučoval. Nalézacím soudem vyhodnocený způsob jeho vystupování, v kontextu s obsahem těchto zásadních rozporů v jeho tvrzení vedou k závěru, že jeho výpověď je zcela rozporná a v celkovém rozsahu nehodnověrná. Je zřetelné, že o věrohodnosti svědka měly zásadní pochybnosti již orgány přípravného řízení, když jej zcela neobvykle podrobily zkoumání na tzv. detektoru lži. Vzhledem k těmto skutečnostem nebylo možno jako objektivní stanovit závěr, že ještě kolem 22.30 hod. dne 22.9.2011 se poškozený na uvedeném místě v blízkosti svého domu pohyboval.

Z obsahu jednotlivých výpovědí svědků z řad příbuzných poškozeného, výsledků ohledání místa činu, způsobu útoku i zjištění o ztrátě šperků a finančních prostředků z domu poškozeného odcizených pachateli, je zcela zřejmé, že motiv útoku byl zjištěn a jeho pachatelé se patrně působením masivního hrubého a velmi surového násilí za pomoci zbraně, a to nejméně plynového revolveru, jak jeho použitím dráždivým pepřovým nábojem, tak přímo útokem opakovanými údery nejméně touto zbraní, se snažili od poškozeného získat další finanční prostředky, které poškozený měl skutečně v domě uschované a pachatelé je zčásti nenašli.

Ze všech výše uvedených zjištění, navazujících i na podrobnou argumentaci nalézacího soudu rozvedenou v odůvodnění na str. 30 – 31 napadeného rozsudku, odvolací soud dospěl k závěru, že k útoku pachatelů vůči poškozenému s evidentně loupežným záměrem došlo dne 22.9.2011 ve večerních hodinách s vysokou pravděpodobností mezi 19.00 hod. a 20.00 hod. a poškozený na utrpěná zranění zemřel v období, mezi ukončením takového útoku, respektive po dobu, po kterou byl schopen ještě přežít a provést jednotlivé úkony výše popisované a nástupu jeho smrti, která musela nastat nejpozději dne 23.9.2011 od 12.30 hodin do 14.30 hodin. V tomto rozsahu pak odvolací soud shledal nezbytné samotný popis skutkových závěrů nalézacího soudu upravit, což jej mimo jiné vedlo k rozhodnutí o zrušení napadeného rozsudku z podnětu odvolání obou obžalovaných a novému rozhodnutí ve věci.

Pokud se jedná o důkazy, z nichž byla nalézacím soudem vyvozena účast obžalovaných jako pachatelů tohoto skutku, je nutno poukázat na značný rozsah jednotlivých důkazů, jež soud prvního stupně ve svém odůvodnění podrobně rozebral a vyhodnotil, když odvolací soud v tomto hodnocení neshledal žádných podstatných nesprávností, nelogičnost ani nedostatky či rozpory, jež by byly v protikladu s takovým hodnocením.

Především je třeba zdůraznit, že dne 26.9.2011 na podkladě uvedených zjištění PČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, bezprostředně zahájilo úkony trestního řízení (č.l. 268). Prvotně policie provedla ohledání místa činu tohoto dne již ve 12.45 hodin, jak je dokumentováno protokolem (č.l. 274-311, včetně obrazových a digitálně zpracovaných záznamů). Při tomto bylo zjištěno, že v mezidobí příbuzní poškozeného v podstatné části domek uklidili, a proto bylo zaměřeno získání všech důkazů a dostupných stop, které úklidem nebyly postiženy. Takto bylo zadokumentováno velké množství jednotlivých biologických, věcných i pachových stop, jak jsou podrobně zaznamenány v přehledu na č.l. 288 a násl. a v protokole na č.l. 312-313. Mimo jiné byly nalezeny i dva kovové úlomky, jež byly následně identifikovány jako součásti ulomeného lučíku plynového revolveru výrobce ALFA – PROJ, spol. s r.o. (srov. odborné vyjádření a další dokumentace č.l. 563 a násl.). Odlomení lučíku zbraně pak došlo opakovanými nejméně třemi nárazy tělem zbraně v oblasti lučíku do pevné překážky.

Dne 26.9.2011 na podkladě oznámení J P a E T při ohledání místa nálezu v blízkosti hlavní pozemní komunikace za obcí Slopné ve směru na obec Loučka, přibližně 10 m od silnice, byl zjištěn nález černé platinové kukly a páru zimních rukavic černé barvy, z nichž jedna byla vložena do kukly (jež jsou jako věcné důkazy součástí spisu). Na základě technického šetření a pátrání po mobilním telefonu poškozeného (doklady č.l. 341 a násl.) nedaleko silnice mezi obcí Loučka a Újezd dne 26.9.2011 ve 22.30 hodin byl nalezen mobilní telefon zn. Nokia, jež byl následně identifikován jako pocházející z vlastnictví poškozeného (viz protokol o ohledání místa činu č.l. 344-349). Téhož dne pak došlo k vyhledání jednotlivých věcí z domku poškozeného, které byly s ohledem na jejich značné potřísnění krví vyhozeny do kontejneru na komunální odpad tak, jak to dokumentuje protokol o ohledání místa činu č.l. 350 a násl. Další stopy pak byly zajištěny při ohledání těla poškozeného z jeho oblečení a vlasů (č.l. 485-489) i při dodatečném ohledání domku při domovní prohlídce, z vydaných věcí poškozeného i obžalovaných, apod. (č.l. 1306 a násl., č.l. 1347, 1564 a další). Takto zajištěné stopy byly následně podrobeny velmi rozsáhlému odbornému zkoumání při porovnání se vzorky pachových, biologických i daktyloskopických vzorků vytípaných osob. Policie v přípravném řízení, ale i v průběhu řízení před soudem prvního stupně, se také opakovaně snažila vypátrat útočnou zbraň, jíž došlo k poranění poškozeného (č.l. 373-374, č.l. 2853 a 2858) ovšem s negativním výsledkem. Při zkoumání telefonu užívaného poškozeným bylo zjištěno, že kromě prověřených kontaktů s nejbližšími poškozeného v kritické době do nálezu jeho těla, bylo opakovaně provedeno tzv. prozvonění na tel. č. evidované ve Slovenské republice (č.l. 830), a to 5x dne 22.9.2011 od 19.59.40 do 20.07.55 hodin. Dalším prověřením tohoto kontaktu bylo zjištěno, že jeho uživatelem byl slovenský státní občan L Ch , zdržující se na adrese , přičemž možnost jeho účasti na trestném jednání byla při důsledném prověření vyloučena (doklady č.l. 1633-55). Při prověření kontaktů této osoby je zřejmé, že sám poškozený se s ním neměl důvod jakkoliv kontaktovat. Z tohoto pohledu je pak nutno považovat za objektivní závěr, že telefon k uvedeným opakovaným prozvoněním byl proveden jinou osobou, která v kritické době telefonem

disponovala. Tato skutečnost krom dalších vede k závěru, že k útoku vůči poškozenému muselo dojít před tím, než k tomuto telefonnímu styku došlo.

Na telefonu poškozeného byly následně identifikovány pachové stopy shodné s pachem podezřelých, a to oběma obžalovanými (srov. odborné vyjádření č.l. 634, 652) a také J F (č.l. 589), který byl v kritické době v blízkém kontaktu s obžalovaným Marošem Straňákem a bezprostředně ve večerních hodinách dne 22.9.2011 si vzájemně telefonovali (naposledy v 19.09 hod.). U dalších podezřelých taková shoda zjištěna nebyla. Z dílčích zajištěných věcných stop byly postupně zajišťovány i stopy pachové. Tento způsob byl dokladován jednotlivými protokoly o odběru pachových stop. Tyto stopy následně byly použity k eliminaci podezřelých osob, jež byly vytipovány jako možní pachatelé, zejména vzhledem k tomu, že byla zjištěna jejich účast na páčání trestné činnosti stejného charakteru.

Obžalovaní se dostali do takového podezření zjevně v souvislosti s vyšetřováním jejich další trestné činnosti, pro kterou byli v mezidobí odsouzeni rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6.9.2012, sp.zn. 2 Tm 6/2012, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.12.2012, sp.zn. 4 Tmo 29/2012. Trestného jednání se obžalovaný Maroš Straňák dopustil společně s dalšími osobami jako členové organizované skupiny, a to s E B , O J , P K , J M , když zorganizoval nejdříve v období od počátku října 2011 po předchozí opakovaně dohodě loupežné přepadení zlatnictví v Uherském Brodu, jež se uskutečnilo dne 14.10.2011, přičemž jako spolupachatel se jej přímo obžalovaný zúčastnil společně s O J , zamaskování šátky, kuklami, s rukavicemi, s plynovou zbraní, se způsobenou škodou na odcizených věcech ve výši 2.519.665,- Kč. Další loupežné přepadení uskutečněné J O a ml. M M dne 23.11.2011 ve zlatnictví v Hodoníně obžalovaný Maroš Straňák jen zorganizoval, poskytl jim a dalším zúčastněným osobám součinnost, plán, i plynové zbraně a další prostředky, když pachatelé byli opětovně zamaskováni kuklami, opatření rukavicemi, ke spáchání útoku jim dal signál prozvoněním telefonu E B . Takto způsobili na odcizených věcech škodu přesahující 3.000.000,- Kč. Oblečení použité při spáchání trestného jednání předem promyšleným a připraveným způsobem zlikvidovali spálením. Krátce nato byli pachatelé zadrženi a Maroš Straňák, E B a O J byli vzati do vazby. Obžalovaný David Šimon se na tomto trestném jednání zúčastnil jako podílník, když s vědomím původu zlatých předmětů od 15.10.2011 postupně od Maroše Straňáka převzal zcizené klenoty získané z prvního loupežného přepadení a tyto postupně rozprodával, mimo jiné i Antonínu Štěrbovi, když jak sám přiznal, oproti dohodě na úkor Maroše Straňáka si ponechal vyšší část zisku a z takto získaných peněz si pak zakoupil motorové vozidlo Volkswagen Golf. Z obsahu popisu tohoto jednání obžalovaných, jak jej ostatně sami v tomto řízení doznali a je dokumentováno celým obsahem spisu i vyhodnocením skutkových zjištění obsažených v jeho meritorních rozhodnutích, jsou zřejmé dílčí skutečnosti o páčání skutku, které pak mají zásadní význam ve vztahu k posouzení hodnověrnosti tvrzení dále zmiňovaného svědka Milana Rakaše, jemuž se měl Maroš Straňák s některými skutečnostmi o trestné činnosti při pobytu ve vazbě svěřovat. Je třeba také zmínit, že

obě loupežná přepadení byla pečlivě naplánovaná, připravena a rozhodně uskutečněna, za hrozby zbraní i přímo jejich použití, včetně plynových zbraní, pepřového spreje, apod.

Jak je výše uvedeno a bylo rozvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku a podrobně rozebráno i v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu, při následném porovnání zajištěných pachových stop se srovnávacími pachovými konzervami obsahujícími pach obžalovaných, došlo k zásadnímu ztotožnění. Nejdříve u pachové stopy získané z nalezených rukavic a kukly s pachem obžalovaného Maroše Straňáka (č.l. 615). Postupně vzhledem k náročnosti pachové identifikace i ve vztahu k některým dalším pachovým stopám u obou obžalovaných. Souhrnně lze tedy konstatovat, že takto byla prokázána pachová shoda mezi obžalovaným Marošem Straňákem a pachovými stopami získanými z telefonu poškozeného, kukly a rukavic, nalezených nedaleko místa činu, které je prokazatelně nutno dát do souvislosti se spáchaným násilím na poškozeném, neboť na ní byla identifikována krev poškozeného dle jednoznačné individuální shody s jeho DNA (srov. znal posudek z oboru kriminalistika, odvětví biologie č.l. 1765 a násl.) Dále pak na tríčku a teplácích a vlasech poškozeného a ze samotného místa činu, z kliky vstupních dveří z vnitřní i vnější strany, z kliky pokoje, z koberce u vstupu do obytné části, ze šperkovnice, z níž měly být odcizeny jednotlivé zlaté předměty, peněženky a také z tiskovin, tedy smluv dodatečně zajištěných v bydlišti poškozeného (viz. protokoly a fotodokumentace na č.l. 1306-1315 a č.l. 1108) potvrzující uzavření smluv o dodávce elektřiny a zemního plynu dne 9.8.2011 poškozeným s A D , který vystupoval v kritické době jako zástupce firmy C , nabízející změnu dodavatelů těchto energií, pro kterou v minulosti pracoval i obžalovaný Maroš Straňák.

U obžalovaného Davida Šimona byla zjištěna pachová shoda s pachovými stopami, získanými z kukly a rukavic, z telefonu poškozeného, tepláků poškozeného, peněženky, z níž byla odcizena finanční částka z domu poškozeného, z kliky okna v pokoji, z vnější i vnitřní vstupní kliky dveří, vlasů poškozeného a koberce ve vstupní části domu, šperkovnice a chuchvalci lepící pásky, a útržku lepící pásky nalezeném v kapse u poškozeného při pitvě, jež prokazatelně byla použita ke znehybnění poškozeného (srov. obsah výpovědí synů poškozeného o jejím nálezu, zajištění, odběr vzorků, a zjištění vyplývající z biologického znaleckého posudku, že na ní byly zjištěny vlasy poškozeného a jeho krev, č.l. 1771 verte, z čehož lze dovodit, že jí byl svázán).

Při posuzování objektivit těchto zjištění se odvolací soud zabýval ve shodě se svými přechodnými hodnotícími úvahami ve vztahu k okolnostem jednotlivých odběrů pachových stop a srovnávacích pachových konzerv, dílčích technických i časových podmínek i samotného průběhu srovnávací identifikační činnosti zobrazené v jednotlivých odborných vyjádřeních o pachové identifikaci a také skutečnosti, že na části získaných pachových stop nebyly zjištěny jen výhradně pachy obou obžalovaných, ale i dalších osob, s nimiž v kritické době byli v bezprostředním osobním styku. Na kukle a rukavicích byla zjištěna pachová shoda i s J

F , J Ř a T B . Na telefonu poškozeného pak opětovně shoda s pachem J F . Tyto jednotlivé osoby byly v průběhu řízení k těmto skutečnostem vyslechnuty a poskytly svědectví o styku s obžalovanými, z nichž lze dovodit závěr, že takové pachové stopy mohly být na uvedené věci přeneseny při kontaktu s věcmi, oblečením, případně při cestování ve vozidle, které užívali, zejména vozidle zn. Fiat Brava, které v kritické době užíval obžalovaný David Šimon a v němž obžalovaného Maroše Straňáka i tyto další osoby vozil. Toto vozidlo bylo krátce po uvedeném čase, kdy skutek byl spáchán, obžalovaným Davidem Šimonem předáno k rozebrání V K a ze zbytků náhradních dílů z něj získaných (č.l. 1567 a navazující) pak byly získány otisky pachových stop, jejichž porovnáním bylo prokázáno, že na sedadlech byl zanechán pach poškozeného Miroslava Sedláře (odborné vyjádření č.l. 1597).

Odvolací soud si je především vědom podmínek posuzování pachových stop v důkazním řízení, jak jsou v posledních letech rozvedeny v jednotlivých rozhodnutích Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu judikatorního charakteru s tím, že samotné pachové stopy s ohledem na jejich charakter a způsob objektivní neměřitelnosti i obecné možnosti přenosů pachu, nelze považovat samostatně, bez spojitosti s dalšími důkazy za zásadní a jediný důkaz, který by mohl svědčit o závěru, že se konkrétní osoba dopustila určitého jednání trestněprávního významu, ale toliko skutečnost, že konkrétní věc nebo místo, z něhož byl odběr pachových stop proveden, se dostaly do styku s pachem takové osoby. V konkrétním případě je ovšem zásadní, že jednotlivé odběry pachových stop byly zajištěny samostatně, na různých místech, v různém čase, a to v podstatné míře v době, kdy k podezření, že se trestného jednání dopustili obžalovaní, nemohly být žádné relevantní informace. Nepochybně zásadní skutečností je to, že pachová shoda pachu obou obžalovaných, a to výhradně jejich, byla shledána z míst v domě poškozeného a z věcí v něm umístěných, s nimiž mohli přijít do styku výhradně pachatelé násilného útoku. Taková pachová identifikace pak byla shledána i ve vztahu k odebraným pachovým vzorkům přímo z těla poškozeného, tedy jeho vlasů a z oblečení, v němž byl po útoku nalezen (trička a tepláky). Z tohoto pohledu je tedy zcela zřejmé, že nejsou na místě žádné důvody zpochybnění správnosti odběru a srovnávacího postupu pachových vzorků a také nemohlo oproti tvrzené obhajobě dojít ke kontaminaci takových získaných stop další činností osob na místě se pohybujících, zejména pak při úklidu domu, který je výše popsán.

Proto nelze považovat informace o ztotožnění pachu obžalovaných na mnoha místech a věcech, s nimiž se museli pachatelé vražedného útoku dostat do styku, za neobjektivní a zpochybněné.

Odvolací soud se zabýval i dalšími skutečnostmi, významnými pro posouzení objektivní takových hodnocení, z pohledu závěrů znaleckého posudku znalce JUDr. Martina Kloubka z oboru kriminalistika, zvláštní specializace kriminalistická odorologie (č.l. 2332 – 57 a jeho doplňku, označeném jako vysvětlení (č.l. 2535 a násl. a obsahu jeho vyjádření (č.l. 2812), včetně písemného doplňku posudku (č.l. 2817) v řízení před nalézacím soudem. Přestože znalec poukázal na jednotlivé

skutečnosti, jež mohly mít vliv na objektivitu některých získaných pachových stop, případně možný přenos pachu prostřednictvím věcí či oblečení, za zásadní z jeho odborného hodnocení je nutno považovat závěr, že při případném přenosu pachu by srovnávacím postupem musel být identifikován v jednotlivých pachových vzorcích pach obou osob. To na dílčích věcech a osobě poškozeného nebylo zjištěno. V individuálních případech byly totiž identifikovány pachové shody jen ve vztahu k jednomu z obžalovaných, což pachový přenos vylučuje (formuláře – tiskoviny, pach jen obžalovaného Straňáka, lepicí páska, pach jen obžalovaného Šimona). Stejně tak za vyloučený označil možnost pachového přenosu na vlasy poškozeného a jeho oděv. Také objektivizoval možnost pachového přenosu na sedadla automobilu Fiat Brava obžalovaného Davida Šimona, prostřednictvím krve poškozeného, jenž měl být opakovaně fyzicky napaden a s pachateli se tak dostat do blízkého styku. Ve vztahu k pachovým vzorkům zajištěným přímo z místa činu domu poškozeného neshledal žádných důvodů k jejich nehodnověrnosti. Odvolací soud zcela odmítá tvrzení, že provedený úklid v domě, včetně použitých dezinfekčních prostředků by objektivně znemožnil zajištění pachových stop. Dále znalec podrobně vysvětlil celou metodu pachové identifikace, včetně aktuálního vědeckého vývoje ve vztahu k objektivitě takových postupů v návaznosti na další teoretické prameny a podzákonné předpisy, jež objektivitu zajištění stop a postup při srovnávacím procesu mají zajišťovat, s poukazem na Pokyn ředitele ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR č. 9/2009. Je třeba zdůraznit, že tento vnitřní předpis policie nemá charakter zákona či jiného obecně závazného právního aktu, jehož případné porušení by samo o sobě představovalo porušení zákona a možnost zpochybnění či podmínky pro vyloučení získaných důkazů takovým postupem. V podstatné míře Pokyn (č.l. 3160) upravuje širší rozsah podmínek pro výcvik a přezkušování služebních psů PČR. Zásadami pro zabezpečení jednotného postupu Policie ČR při využívání metody pachové identifikace se pak zabývá jen část čtvrtá a postupem při odběru pachových stop konkrétně ustanovení čl. 48. Je zcela zřetelné, že v podstatné míře tyto zásady, jež mají zabezpečit, aby odebrané pachové stopy nebyly jakkoliv kontaminovány a zaměněny, byly nepochybně v tomto důkazním řízení zabezpečeny a doloženy příslušnými protokoly, včetně označení jednotlivých bezpečnostních sáčků. Relevantní námitky bylo takto možno shledat jen ve vztahu k podmínkám objektivitě nálezu a zabezpečení stop z věcí nenalezených přímo na místě činu, či z těla poškozeného. Jedná se zejména o kuklu, rukavice a telefon poškozeného, který byl nejdříve zabezpečen jen jako věcná stopa a pachový odběr měl být proveden dodatečně. Odvolací soud vzhledem k množství provedené pachové identifikace a vzájemných souvislostí jejich výsledků, ve vztahu k osobám, jež mají bezprostřední vzájemný vztah, při zjištění konkrétních provázání další identifikace s pachem samotného poškozeného nemohl shledat závěry pachové identifikace i ve vztahu k těmto odebraným pachovým vzorkům za jakkoliv významně zpochybněné. Jestliže námitky o objektivitě zjištění obsahu pachových stop od více osob se ubíraly možností jejich možné kontaminace při procesu odběru či dalšího uchovávání, protože identifikace byly kladné ve vztahu k většímu množství osob, dle odvolacího soudu je na místě relevantní úvaha, že na těchto důkazech skutečně mohl ulpět kromě obžalovaných pach i dalších osob v souvislosti s jejich společnými aktivitami. Především je zcela zřetelné, že telefon poškozeného, rukavice a kukla

byly postupně nalezeny u silnice mimo obec Slopné. Na místo je musely dopravit osoby spojené s útokem vůči poškozenému, a to po jeho spáchání vzhledem k nálezům krve poškozeného. Pachatelé se s vysokou pravděpodobností museli dopravovat automobilem. Již při takové cestě mohlo dojít k přenosu pachů osob, jež ve vozidle dříve byly přepravovány, který ulpěl např. na polstrování, sedadlech, uložených oděvech, apod. Stejně tak není bezpečně vyvrácena varianta, že osoby, případně některé z nich, jejichž pach byl na věcech identifikován, se mohly aktuálně v blízkosti místa činu nebo v autě nacházet, byť se důkazními prostředky jejich případnou součinnost nepodařilo prokázat. Pro takovou úvahu svědčí zásadní indicie o aktuálním telefonním styku obžalovaného Maroše Straňáka a J. F. . Jak vyplývá ze způsobu páčání dalšího trestného jednání, obžalovaný Maroš Straňák k takovým útokům zorganizoval vždy větší množství osob a kontakt a pokyny dle předem dohodnutého postupu podával právě jen prozvoněním telefonu. Na těchto věcech pak byl identifikován i pach J. Ř. a T. B. . Z jejich výpovědi vyplývá, že s oběma obžalovanými byli v aktuálním styku a J. Ř. pak měl být dokonce kritické noci přepravován v automobilu obžalovaného Davida Šimona za přítomnosti druhého obžalovaného a svědka P. K. , fakticky nedaleko místa činu. Tato samotná skutečnost pak nevylučuje možnost, že teprve následně mohlo záměrně dojít k odhození kukly a rukavic na místo, kde musely být policií nalezeny, což ve srovnání s následným promyšleným jednáním obžalovaného Maroše Straňáka při zahlazování možných důkazů, v souvislosti s páčáním jeho další trestné činnosti i evidentně účelově provedenému prozvánění z telefonu poškozeného s věcí nesouvisející jiné osoby, nelze považovat za nepravděpodobné.

Z obsahu postupně získaných biologických stop z místa činu a jednotlivých věcí i těla poškozeného lze dovodit, že poškozený byl pachateli během opakovaného útoku s mnoha jednotlivými údery, zasazenými zejména do hlavy poškozeného s největší pravděpodobností plynovou zbraní, případně i dalšími prostředky dále znehybněn, svázáním lepící páskou, kterou mohli pachatelé nalézt na místě činu, když taková zde byla k dispozici nebo si ji přinesli. Na zbytcích pásky, kterou si poškozený pravděpodobně následně dokázal sejmout, byly nalezeny mimo krve poškozeného i jeho vlasy. Není totiž vyloučeno, že jeden z pachatelů mohl poškozeného držet a druhý jej svazovat. Tvzení obžalovaných o nelogičnosti zjištění pouze pachu Davida Šimona na pásce odvolací soud zcela odmítá. Při masivním útoku sami pachatelé vysoce pravděpodobně byli také potřísněni krví poškozeného. To, že na zajištěném oblečení obžalovaných žádné biologické stopy nebyly nalezeny vzhledem k odstupu času i účelovému způsobu zastírání stop, jež se projevilo v další trestní věci, nemůže nijak závěry o jejich vině snižovat. Nebylo totiž zjištěno, v jakém oblečení se v kritické době pohybovali a jak s ním bylo dále naloženo, zda došlo k vyprání či jeho možnému odstranění. Odvolací soud při svých úvahách nepominul ani skutečnost, že na rubové straně zajištěné kukly kromě DNA poškozeného bylo nalezeno DNA další osoby, jež nevykazuje shodu s žádným z obžalovaných či jiných vytipovaných osob a nebyla nalezena shoda s DNA uloženými v Národní databázi DNA. Z obsahu tvrzení jednotlivých přátel a známých obžalovaných je zřejmé, že se pohybovali v komunitě osob, jež je možno považovat za tzv. „rowdies“, kteří pro znemožnění identifikace při své činnosti na fotbalových stadionech i jinde používají

právě takové kukly. Proto možnost, že kukla byla při takových akcích dříve využita nějakou jinou osobou, jež nespádala do rozsahu osob, které byly podrobeny zkoumání DNA, a nejedná se o jedince, jejíž DNA již bylo zařazeno do Národní databáze DNA, nelze považovat za vyloučenou. Nález biologické stopy z tohoto pohledu sám o sobě neznamená žádný narušující prvek základních poznatků, z nichž byl dovozen závěr o vině obžalovaných, stejně jako skutečnost, že na kukle naopak nebylo nalezeno DNA obžalovaných. Není totiž zřejmé, jakým způsobem byla kukla při páchání trestné činnosti využita.

Je tedy zřejmé, že existuje neobvyklé množství stop získaných z míst, jichž se museli pachatelé trestného jednání vůči poškozenému při útoku dotýkat, které byly ztotožněny s pachem dílem obou, dílem jednoho z obžalovaných, jež nelze vysvětlit jakkoliv jiným logickým způsobem, ať již ve formě náhodného či účelového přenesení pachu jinou osobou a tyto skutečnosti pak korespondují i se zjištěním, že i na jednotlivých věcech zajištěných mimo místo činu, na nichž pach obžalovaných byl identifikován, byly zjištěny stopy jednoznačně identifikující spojení s poškozeným (biologické ztotožnění vzorků z telefonu, kukly, rukavic a pachové stopy z automobilu obžalovaného Davida Šimona).

Předmětem hodnotící činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně nalézacího soudu bylo taktéž důsledné prověření, kde se obžalovaní ve vymezené době trestného jednání dne 22.9.2011 po 19. hodině pohybovali. Především je třeba zdůraznit, že v kritické době nebylo možno využít k získání takových informací tzv. lokalizační údaje vyplývající z telefonního styku obžalovaných a dalších osob, jak je podrobně rozvedeno v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10.3.2014, č.j. 3 To 14/2014-3118, (str. 18) a je dokumentováno i jednotlivým šetřením k takovému styku (srov. doklady a obsah údajů na CD č.l. 874 a násl.). Obžalovaný Maroš Straňák nebyl schopen uvést žádnou konkrétní skutečnost, kterou by bylo možno objektivizovat jako reálně existující a vypovídající o jeho pohybu či styku s dalšími osobami. Naopak obžalovaný David Šimon tvrdil, že v kritické době měl prodávat zlato získané od T B M Š , resp. jeho bratru A Š . Z obsahu důkazů, jež byly na podnět odvolacího soudu důsledně prověřeny i doplňujícího dokazování v odvolacím řízení, byla ovšem tato obhajoba a z toho vyplývající alibi Davida Šimona spolehlivě vyvráceny. Je zcela zřetelné, že oba svědci Š ve shodě s tvrzením obžalovaného Davida Šimona (hlavní líčení č.l. 2679) popisovali, že k prodeji zlatých šperků došlo v podvečerních hodinách a v situaci, kdy M Š neměl dostatečnou hotovost na zaplacení výkupní ceny u bankomatu v Uherském Hradišti, z něhož byla část ceny k úhradě vybrána. Přestože v osobních účetních údajích A Š bylo uvedeno datum 22.9.2011, z pohledu objektivního údaje potvrzujícího výběr z bankomatu Komerční banky, a.s. zpráva a přehled výběrů od 21.9.2011 do 26.9.2011 (č.l. 2103 násl.) je zřejmé, že k jedinému výběru z účtu A Š došlo dne 24.9.2011 v 19 hod. 18 min. ve výši 19.800,- Kč. Tomu odpovídá i údaj o tzv. „výběru z firmy“ v této částce. S ohledem na záznam, byť s datem 22.9.2011 ve dvou částečně odlišných účetních přehledech (viz č.l. 206 spisu a č.l. 1212 spis Krajského soudu v Brně, sp.zn. 2 Tm 6/2012) o zcela prvním výkupu zlata od Davida Šimona v částce

22.300,- Kč i skutečnosti, že další výkup na jméno obžalovaného byl evidován až po spáchání prvního loupežného přepadení klenotnictví v Uherském Brodu, lze dovodit, že k popisovanému výkupu objektivně došlo dne 24.9.2011, po spáchání skutku vůči poškozenému Miroslavu Sedlářovi. Uvedené skutečnosti mají především význam v tom směru, že zcela vyvracejí tvrzení o existenci alibi obžalovaného Davida Šimona na kritickou dobu, kdy skutek byl spáchán. Jako nepravdivé se ukázalo i tvrzení Davida Šimona, že by se mohlo jednat o dva výkupy. Je otázkou, z jakého důvodu byl údaj v počítačem vedeném přehledu M   či A   Š antidatován. Je zcela zřejmé, že o dalších tvrzených předchozích prodeích zlata jménem Davida Šimona není jakýkoliv záznam. Naopak takové četné prodeje byly evidovány na jméno T   B   , který k uvedeným skutečnostem vypovídal značně rozporně. K žádnému však nedošlo dne 22.9.2011. Vzhledem k postoji M   Š   a absenci bližších údajů o popisu vykupovaných šperků, nebylo možno spolehlivě potvrdit, že zlaté předměty vykoupené dne 24.9.2011 pocházely z loupežného přepadení poškozeného Miroslava Sedláře. Stejně tak ovšem nebyl proveden žádný důkaz uvedenou možnost vyvracející. Samotný rozdíl v hodnotě šperků stanovené znaleckým odhadem a výkupní cenou nelze považovat z řady důvodů za podstatný. Pokud se jedná o posouzení samotných osob bratrů Štěrbových, významnou vypovídací hodnotu má jejich účast na vykupování zlatých předmětů pocházejících z dalšího loupežného přepadení, když až ve své výpovědi před nalézacím soudem (hlavní líčení dne 10.4.2014, č.l. 3228) M   Š   nově potvrdil, že uloupené šperky ve velkém množství (popisoval nabídku pytle zlatých předmětů) jim byly nabídnuty k výkupu, původně je koupili, ale teprve následně po upozornění, že by mohlo být kradené, je obžalovanému Maroši Straňákovi zase vrátili. Jedná se zjevně o osoby zabývající se překupnictvím, jež se nerozpakují evidentně nelegálně získané předměty vykupovat, jestliže jim nehrozí přímé odhalení. S osobami páchajícími trestnou činností pak byli v bezprostředním spojení. Proto záměna dat o výkupu je vysvětlitelná i zájmem obžalovaného Davida Šimona na odlišném údaji, jak z hlediska vytvoření alibi, tak pro případ možného přezkoumání takového výkupu situovaného fakticky před samotným loupežným útokem.

Také další tvrzené údaje ve vztahu k okolnostem, kde a v jaké společnosti se obžalovaní v kritické době pohybovali, jsou rozporné. Z obsahu jednotlivých tvrzení obou obžalovaných, ale i dalších svědků, jakož i závěrů vyplývajících z obsahu předchozího odsuzujícího rozsudku a spisových materiálů k tomuto náležejících, je především zřejmé, že aktuální tvrzení obžalovaného Davida Šimona, že v kritické době Maroše Straňáka ještě ani neznal, je zcela nepravdivé. Sám totiž již v přípravném řízení tvrdil, že jej znal od počátku letních prázdnin 2011, vídávali se v C   v Uherském Hradišti. Vozíval je autem, a to zejména od půlky září, kdy se setkávali častěji. Bylo pak nutno odmítnout tvrzení zpochybňující aktuální osobní styk obou obžalovaných dne 22.9.2011, jen v důsledku absence jejich vzájemných telefonních kontaktů. Ani v předchozí či následné době totiž takové jejich vzájemné telefonní kontakty nebyly zadokumentovány, a přesto se oba obžalovaní prokazatelně stýkali. Jestliže si tedy vzájemně netelefonovali či jinak spolu nekomunikovali telefonem dne 22.9.2011, může být vysvětlením to, že kontakt měli zajištěn jiným způsobem nebo, že takový vzájemný kontakt nepotřebovali vést, neboť

byli společně. Svoji pracovní činnost David Šimon u otce na stavbě popisoval značně omezenějším způsobem, o čemž svědčí i skutečnost, že za měsíc měl vydělat jen asi 5.000,- Kč. Co dělal dne 22.9.2011 při prvotní výpovědi dne 1.10.2012 nebyl schopen uvést. Jeho následná změněná tvrzení, navazující na návrhy na doplnění dokazování, o výkonu takové pracovní činnosti každý den zhruba do 16.00 hodin v soudu vzbuzuje významné pochybnosti a pro potřebu zjištění, co činil v kritickou večerní dobu jsou zcela bezvýznamná. Odvolací soud pak nově musel odmítnout doplňující návrh na výslech tehdejší přítelkyně obžalovaného Davida Šimona k tvrzení, že každý večer spolu komunikovali prostřednictvím elektronického programu SKYPE či ICQ i návrh na možné prověření takových spojení u provozovatele programu. Především je zcela zřetelné, že takové jeho tvrzení nemůže být zcela pravdivé, když obžalovaný sám připustil velké množství svých večerních aktivit, které by mu takovou pravidelnost kontaktu významně znemožňovaly. Vzhledem k odstupu času a tvrzený vzdálený kontakt nelze považovat za reálné, aby svědkyně byla schopna se ke konkrétnímu dni a vymezenému okamžiku jakkoliv spolehlivě vyjádřit. Elektronickou komunikaci je možno vždy objektivně prověřit jen v omezeném časovém rozsahu. Z tohoto hlediska návrhy obžalovaného na doplnění dokazování po takřka 3 letech jsou zjevně neodůvodněné a jeho údaje nehodnověrné. Také tvrzení otce obžalovaného Dalibora Šimona, že do práce k němu chodil každý den, vzhledem k výše uvedenému se jeví jako neobjektivní. S ohledem na vztah k obžalovanému, evidentní nekritickou snahu mu pomoci, rozpory v tvrzeních o vlastnictví zmiňovaného autoatlasu i obsahu záznamů vzájemných telefonních hovorů, nemůže být tento svědek považován za dostatečně hodnověrný. Žádného objektivního závěru se nebylo možno dobrat z výpovědí svědků P K , J B a P Š , kteří byli dotazováni ke styku s obžalovaným Marošem Straňákem dne 22.9.2011 a jejich tvrzení nebyla podložena objektivními důkazy, zůstala neurčitá, případně ve vztahu k možné schůzce v kritickém dni zásadně rozporná. Oba obžalovaní nepochybně v kritické době trpěli značným nedostatkem finančních prostředků, měli aktuální dluhy, soustavně si peníze půjčovali. Oba také disponovali plynovými zbraněmi, vozili je v autě či nosili při sobě, prezentovali je na veřejnosti, před svými blízkými, kamarády. Nebylo sice bezpečně prokázáno, že někdo z obžalovaných vlastnil či držel přímo plynový revolver právě výrobce ALFA – PROJ, spol. s r.o., který byl k útoku vůči poškozenému použit, ovšem není vyloučeno, tak jako v případě jiných věcí, které byly k páčání loupežných přepadení použity (např. auta a další plynové zbraně), že si takovou zbraň mohli opatřit jinak, výpůjčkou, koupí, apod. a po jejím zničení, ulomením lučíku úderu do hlavy poškozeného, ji následně ukryli, či jinak se jí zbavili. Při prověření obhajoby obžalovaných nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno zjistit jakoukoliv překážku bránící tomu, aby se na místě činu v kritické době nemohli zdržovat. Byli mobilní, když k dispozici měli nejméně auto obžalovaného Davida Šimona. V kritické době ve večerních, resp. nočních hodinách dne 22.9.2011, se také tímto autem společně pohybovali v oblasti Uherského Hradiště a Zlína, tedy v místech, které nejsou nijak významně vzdáleny od místa činu, aby čin nemohli spáchat. Krátce poté se David Šimon vozidla zbavil, když jej bez převodu prodal L V a následně nechal rozebrat na vrakovišti.

Oba obžalovaní v kritické době s ohledem na další účast na závažném trestném jednání, z hlediska své osobnosti, způsobu života a přístupu k němu, byli schopni loupežné přepadení naplánovat, zúčastnit se jej, měli k němu motiv, podmínky i prostředky a osobnostní předpoklady.

Odvolací soud se dále zabýval i hodnocením námitek obou obžalovaných k významu a hodnověrnosti tvrzení svědků Milana Rakaše a Ludvíka Rakaše a navazujících důkazů, jimiž byl obsah jejich výpovědí, jakož i jejich osobnosti, případně motivy jejich tvrzení, prověřeny. Především je třeba zdůraznit, že nalézací soud je z hlediska svého postavení v průběhu důkazního řízení povolán k hodnocení konkrétních důkazů a jejich hodnověrnosti vzhledem k respektu k zásadě ústnosti a bezprostřednosti důkazního řízení. Lze připustit, že osobní iniciativa Milana Rakaše k poskytnutí usvědčující výpovědi není v obdobných případech ze strany osob kriminálně závadových zcela obvyklá. Proto také nalézací soud, a následně i odvolací soud, důsledně prověřily dílčí skutečnosti významné pro posouzení objektivitu těchto důkazů. Výslechy obou svědků byly provedeny před soudem prvního stupně za účasti obou obžalovaných a tito měli možnost jim položit veškeré dotazy a vyjádřit se k nim. Nalézací soud se s tím ovšem nespokojil a přistoupil k provedení konfrontace dle § 104 a tr.ř. mezi Marošem Straňákem a oběma svědky. V souladu s obsahem svého pozorování vystoupení těchto osob, prověření jejich tvrzení dalšími skutečnostmi, ale i s přihlédnutím k samotnému tvrzení obžalovaného Maroše Straňáka, jenž připustil, že se s Milanem Rakašem opakovaně ve vazbě setkal a o obsahu trestného jednání i jednotlivých důkazních postupů se s ním bavil, nebyl nalezen žádný podstatný důvod, pro nějž by bylo možno shledat tvrzení obou těchto svědků za nehodnověrná, případně dalšími důkazy vyvrácená a jakkoliv zpochybněná.

Je třeba odmítnout obecné tvrzení, že by tito svědci nebyli schopni vzhledem ke své osobnosti a tomu, že se dopouštěli podvodné trestné činnosti majetkového charakteru, uvést pravdivou výpověď. Z obsahu jednotlivých údajů, včetně společně vězněných osob, s nimiž se Milan Rakaš setkal, je zřejmé, že se jedná o specifickou osobnost, když během pobytu ve vazbě velmi často komunikoval s dalšími vězněnými a o jejich jednání se aktivně zajímal. Údaje, které se měl od obžalovaného Maroše Straňáka dozvědět, v jednotlivých podrobnostech, jak ve vztahu k loupežným přepadením klenotnictví (způsobu přepadení, že jel vlakem, apod.), tak k samotnému loupežnému přepadení Miroslava Sedláře (způsobu útoku plynovou pistolí, odhození kukly, atd.), jakož i informovanost o úkonech trestního řízení, jímž se měl obžalovaný podrobovat (detektor lži, prověření DNA, atd.), svědčí o tom, že takové informace mohl čerpat výhradně od obžalovaného. Maroš Straňák vystaven takovému přímému svědectví vypovídal zjevně nejistě, nehodnověrně, postupně připustil i to, že se s Milanem Rakašem o věci bavil, ovšem toto tvrzení se pak pokusil znevěrohodnit a relativizovat tím, že v takovém styku byli jen po omezenou dobu a popřel, že by se mu ke spáchání činu doznal. I uvedené skutečnosti byly oběma soudy prověřovány a z obsahu obsáhlého šetření o jejich pobytu ve vazbě na základě údajů Vězeňské služby Vazební věznice Brno – Bohunice je zřejmé, že se oba opakovaně mohli setkávat jak při společných

vycházkách, tak při společných bohoslužbách i v období podzimu 2012, což navazuje na podstatnou část reprodukováného tvrzení, že další ze spolupachatelů měl být vzat do vazby. Obžalovaný David Šimon byl do vazby vzat dne 30.9.2012. Pokud se jedná o hodnověrnost tvrzení svědka Ludvíka Rakaše, především nebyla nalezena žádná možnost, aby se oba Rakašovi mohli na obsahu svých vyjádření dohodnout, když si vzájemně nepsali, nenavštěvovali se a ve vazbě i výkonu trestu do doby propuštění Milana Rakaše byli umístěni vždy odděleně a následně i v jiné věznici. S obžalovaným Marošem Straňákem pak skutečně na jedné cele pobýval. Je zcela zřetelné, že přerušení výkonu trestu Milana Rakaše ze zdravotních důvodů nemohlo být jeho následující usvědčující výpovědi jakkoliv ovlivněno. Nebylo také prokázáno, že by před první nabídkou svědectví Milana Rakaše prostřednictvím svého obhájce ve vztahu k orgánům činným v trestním řízení v této věci, došlo k nějakému jinému písemnému či osobními kontakty. Motivy a důvody, jež jej vedly k podání svědectví Milanem Rakašem, byly důsledně prověřeny a z ničeho nevyplývá, že by svědek mohl jakkoliv očekávat, že by jeho přístup k tomuto svědectví mohl mít pro něj jakýkoliv konkrétní přínos a podmínky vymezené ustanoveními trestního řádu, případně trestního zákona, toto neumožňují. Odvolací soud neshledal nic neobvyklého na tom, že i profesionální, vícekrát trestaný podvodník, má jistou hranici tolerance k dalším pachatelům trestné činnosti, jež může být motivem pro jeho osobní angažovanost na spravedlivém potrestání pachatelů takové brutální vraždy, jako v případě loupežného přepadení a ubití starého bezmocného muže. Realitě neodpovídající je i odvolací tvrzení, že Milan Rakaš, jenž prokazatelně dlouhodobě udržoval osobní kontakt s Marošem Straňákem ve vazbě a vystoupil na jeho obranu při kontaktu s dalšími vězňenými osobami, byl ke svému svědectví náhle přiveden nepřátelstvím založeným na tom, že obžalovaný svými postoji, tetováním, vyjadřuje krajně pravicové, případně rasistické, zaměření, protože svědek sám je romského původu. Odvolací soud se pak v podstatné míře ztotožnil i s hodnocením výpovědi dalších svědků (P , B , M), s nimiž se obžalovaný Maroš Straňák ve vazbě setkal, a kteří nepotvrdili, že by se jim k účasti na vraždě poškozeného na rozdíl od Rakašových svěřil. Jak je výše řečeno, odvaha a motivy k poskytnutí takového svědectví mezi osobami kriminálně závadovými je věc ojedinělá. Zcela odmítnout je třeba tvrzení, že by k hodnocení věrohodnosti svědka Milana Rakaše mohl přispět obrazový záznam televizních zpravodajců, dokumentujících jeho chování po opuštění z jednacích síně po podání svědectví. Z jistým způsobem netradičního a fakticky nadbytečného výslechu zástupců z řad přítomných novinářů u hlavního líčení, při odhlédnutí od jejich novinářské angažovanosti, lze dovodit logický, obecně platný závěr, že při setkání s televizí se jedinci chovají různě a ze samotného odmítnutí jakéhokoliv vyjádření svědka pro televizní relaci nelze dovodit jeho nehodnověrnost. Za zcela nepotřebné považoval odvolací soud jak provedení obsahu trestního spisu obžalovaných bratranců Rakašových, tak i konkurzního spisu vedeného na majetek Milana Rakaše. Trestné jednání a minulost těchto svědků byly doloženy obsahem odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 11 T 3/2012-810, ze dne 20.12.2012 a usnesením Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 6 To 23/2013-3049, ze dne 20.6.2013 (č.l. 2867 a násl.), opisy rejstříku trestů (č.l. 2859 a násl.) O jejich opakovaně páchané podvodné trestné činnosti není jakýchkoliv pochyb. Z pohledu výše uvedených konkrétních a dalšími důkazy prověřených údajů i

hodnocení způsobu jejich výpovědi nalézacím soudem, to nebylo možno shledat za zpochybňující hodnověrnost jejich tvrzení.

Jako neodpovídající pravdě je nutno hodnotit tvrzení obžalovaného Maroše Straňáka, že informace, jež Milan Rakaš ve své výpovědi uvedl, mohl plně čerpat z obsahu televizní reportáže TV Nova, která byla pro něj podnětem k tomu, aby se svědectvím přihlásil (kopie záznamu č.l. 3226). V obsahu této reportáže ovšem není například jakékoliv zmínky o kukle, která měla být předmětem dokazování ani konkrétních okolností, za nichž mělo být trestné jednání spácháno. V návaznosti na další informace, s nimiž se obžalovaný musel svědkovi prokazatelně svěřit, i ve vztahu k dalšímu trestnému jednání bylo nutno považovat obsah tvrzení svědka, že se mu obžalovaný k loupežnému přepadení poškozeného doznal a částečně mu jej i popsal, za zcela logický a do kontextu jejich prokazovaného vztahu zapadající.

Odvolací soud musel odmítnout tvrzení obžalovaných, že by nebylo důsledně vyhověno v prověření jejich obhajoby a nebyly provedeny všechny jimi navržené důkazy, které by mohly mít význam na obsah skutkových zjištění dle zásad vymezených v ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř., případně, že se s takovými návrhy dostatečně nevypořádal. Především je zřejmé, že takové návrhy obžalovaní směřovali k prokázání okolností, jež pro hodnocení jejich viny z pohledu nově časově upřesněné doby skutku nemají žádný význam. Jestliže se domáhali přehodnocení důkazů ve vztahu k prověření alibi Davida Šimona, související s tvrzeným prodejem zlata Martinu Štěřbovi, odvolací soud v návaznosti na výše zmíněné doplněné listinné důkazy před odvolacím soudem musel konstatovat, že popisovaný prodej zlata se objektivně uskutečnil výhradně dne 24.9.2011. Bratři Š byli za účasti obou obžalovaných a jejich obhájců ve věci několikrát vyslechnuti. Žádný relevantní důvod k dalšímu doplnění dokazování o jejich výslech odvolací soud neshledal. Naopak odvolací soud vyhověl návrhu na doplnění dokazování o výslech obžalovaného Davida Šimona k tvrzení o době, kdy se měli se spoluobžalovaným seznámit, přičemž jeho nová tvrzení se ukázala v zásadním rozporu s dalšími objektivními důkazy i jeho předchozími vyjádřeními. Doplněným dokazováním bylo vyvráceno tvrzení obžalovaného Davida Šimona, že by bylo možno přesněji objektivizovat dobu, kdy mělo dojít k vyvěšení telefonu (tzv. pevná linka) v domě poškozeného.

Námítky obžalovaných ve vztahu k neprovedením důkazů se dotýkají podmínek tzv. opomenutých důkazů, k čemuž odvolací soud připomíná, ve shodě se svými dříve rozvedenými závěry, na něž již odkázal, že trestní řád v § 2 odst. 5 ani v § 2 odst. 6 nestanoví žádná pravidla pro míru důkazů, potřebných k prokázání určité skutečnosti. Soud v každé fázi řízení je povinen zvažovat, které důkazy je třeba provést, případně na kolik je nezbytné dosavadní stav řízení doplnit, z hlediska nezbytnosti zjišťování skutkového stavu věci v souladu se zákonným principem hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 tr.ř. Z pohledu práva na spravedlivý proces je pak klíčový požadavek náležitého odůvodnění takového rozhodnutí o neprovedení konkrétně navrhovaných důkazů ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a § 134 odst. 2 tr.ř. (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28.6.2008, sp.zn.

III. ÚS 1285/08). Z tohoto pohledu odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně splňuje tyto vymezené zákonné podmínky, přičemž odvolací soud pak ve vztahu k návrhům na doplnění dokazování zaujal v tomto rozhodnutí podrobné a přezkoumatelné stanovisko, proč některým z navrhovaných důkazů nevyhověl. Lze tedy konstatovat, že v řízení bylo postupováno při řádném zajištění obhajovacích práv obou obžalovaných, za respektu k rozsahu nezbytného dokazování, vymezeného dle § 2 odst. 5 tr.ř.

Odvolací soud se plně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu v tom směru, že svědecké výpovědi Milana a Ludvíka Rakašových, kteří popsali informace, jež se od Maroše Straňáka o jeho účasti na trestné činnosti, včetně loupežného přepadení a zavraždění Miroslava Sedláře dozvěděli, mají podstatný doplňující význam k obsahu důkazů, jež jsou výše rozebrány a v celém souhrnu pak potvrzují, že oba obžalovaní loupežné přepadení poškozeného spáchali a při tom jej hrubým velmi surovým, intenzívně páchaným brachiálním násilím, napadli za pomoci zbraně a mnoha údery do hlavy mu způsobili taková závažná poranění, o nichž museli vědět, že mu bez zajištění odborné lékařské pomoci způsobí nepochybně smrt. Poškozeného na místě zanechali svázaného a ten postupem doby v noci z 22. – 23.9.2011, případně v průběhu dne 23.9.2011, nejpozději do počátku odpoledních hodin na uvedená zranění zemřel. Usmrtili jej tedy nepochybně vědomě v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr.ř. Provedeným dokazováním sice nebylo v podrobnostech prokázáno, kdo z obžalovaných a za jakých konkrétních okolností brachiální násilí použil, ovšem z pohledu výkladu institutu spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku, za jehož podmínek se obžalovaní nepochybně skutku dopustili, i vzhledem k nálezu pachových stop obou obžalovaných na těle poškozeného, lze usuzovat, že násilného útoku se dopustili společně a nejednalo se o jakýkoliv zásadní exces z průběhu předem, či průběžně ústně, či konkludentně dohodnutého způsobu napadení ze strany jednoho z nich.

Jednání obžalovaných mělo nepochybně loupežný motiv, o čemž svědčí nejenom samotné zcizení peněz a šperků, ale i způsob fyzického mnohačetného útoku vůči poškozenému, jehož motivem zjevně nebylo jakékoliv osobní nepřátelství, případně jiný důvod, než aby pachatelům prozradil místo ukrytých peněz, které v domě skutečně byly uloženy. To odpovídá i obsahu informací, se kterými se Maroš Straňák následně svěřil Milanu Rakašovi. Způsob jejich násilného útoku jednoznačně naplňuje znaky kvalifikované skutkové podstaty zvláště surového způsobu spáchání, představující vysokou míru brutality, překračující určité prvky surovosti spojené s každým spácháním násilného trestného jednání, jehož výsledkem je úmyslné usmrcení oběti. Obžalovaní úmyslně usmrtili poškozeného Miroslava Sedláře zvláště surovým způsobem v úmyslu získat pro sebe majetkový prospěch. Tím naplnili zákonné znaky zvláště závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku. Z provedeného dokazování pak vyplynulo i naplnění dalších základních znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu, když obžalovaní nevykazují jakékoliv pochybnosti o své plné přičetnosti, potvrzené obsahem provedených znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie a z hlediska věku jsou plně trestně odpovědní.

Přestože nelze vyloučit, že smrt poškozeného po mnohačetných úderech mohla nastat i poměrně brzy, je zjevné, vzhledem k tomu, že si musel být schopen odstranit ze svého těla lepící pásku, již byl pachateli svázán a znehybněn a byl schopen ještě nejméně uzavřít vstupní dveře domu, ale i s ohledem na délku samotného útoku, který musel trvat vzhledem k četnosti úderů po dobu nejméně několika minut, byly relevantní úvahy, zda současně poškozený byl vystaven vysokým bolestem, ať již delší dobu, či naopak dobu kratší, ovšem s vysokou intenzitou vnímání bolestivosti, zakládající další kvalifikační důvod spáchání skutku zvláště trýznivým způsobem dle § 140 odst. 3 písm. i) alinea druhá tr.zákoníku. Nálezací soud takto jednání obžalovaných nekvalifikoval a odvolací soud vzhledem k absenci opravného prostředku v neprospěch obžalovaných nemohl při respektu k zásadě zákazu reformace in peius takto kvalifikaci zpřísnit.

Ze stejných důvodů pak nebylo možno napravit evidentní hmotněprávní pochybení nálezacího soudu, jenž nerespektující zákonnou podmínku vázanosti právním názorem nadřízeného soudu dle § 264 odst. 1 tr.ř. vysloveném v předchozím rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 3 To 14/2014-3118, ze dne 10.3.2014 (srov. odůvodnění str. 19) jednání obžalovaných nekvalifikoval dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku jako úmyslné usmrcení jiného s rozmyslem, ač z obsahu trestného jednání, jak jej vzal za prokázané, i hodnocení způsobu spáchání skutku při úvaze o uloženém trestu vyplývá, že skutek obžalovaní spáchali déletrvajícím způsobem, nikoli v náhlém hnutí myslí, na základě krátkodobého afektu pachatelů, ale za situace, kdy v průběhu útoku měli možnost zvážit zásadní okolnosti svého jednání a následek s tím spojený. Soud prvního stupně tyto úvahy jak v samotném rozhodnutí, tak jeho odůvodnění zcela ignoroval. Odvolací soud výhradně z podnětu odvolání obžalovaných pak takovou nesprávnou přísnější právní kvalifikaci nemohl napravit, byť ve svém výsledku by úprava neměla konkrétní dopad na výrok o trestu, vzhledem k hrozící trestní sazbě založené kvalifikovanou skutkovou podstatou a dalšími podmínkami pro uložení trestu výjimečného.

Odvolací soud se pak ze stejných důvodů nemohl zabývat hodnocením správnosti právních závěrů nálezacího soudu, který neakceptoval další v úvahu reálně přicházející právní kvalifikaci přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1 tr.zákoníku, spáchaný odsouzeným jednáním v jednočinném souběhu, byť je zřejmé, že uplatnění důvodů faktické konzumpce vylučující v některých případech posouzení trestného jednání více hmotněprávními ustanoveními dle soudní praxe v takových obdobných případech nebývá shledána opodstatněnou.

Odvolací soud postupující dle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. a § 259 odst. 3 tr.ř. ve vztahu k výroku o vině obžalovaných na základě doplněného dokazování upřesnil skutková zjištění o pravděpodobné době útoku vůči poškozenému a době, kdy v nejkrajnějším případě mohl na utrpená zranění zemřít a ve svém novém rozhodnutí tyto skutečnosti do popisu skutku zakomponoval, současně vypustil nekoncepční část popisu skutku ve vztahu k okolnostem zjištění příčiny smrti poškozeného, na níž

již dříve nalézací soud bez účinku upozornil. Takové jednání pak vzhledem k výše uvedenému právně kvalifikoval ve shodě s hmotněprávním výrokem Krajského soudu v Brně.

V. K výroku o trestu

Pokud se jedná o výrok o trestu, odvolací soud zjistil přes předchozí upozornění nadřízeného soudu o hmotněprávních nedostatcích dříve vyneseného výroku, že soud prvního stupně tyto nedostatky napravil jen částečně, ve vztahu k podmínkám ukládání souhrnného trestu a označení, za jaké další trestné činy spáchané v souběhu trest ukládá. Ovšem opětovně pominul výslovně v tomto výroku uvést, že ukládá výjimečný trest a citovat hmotněprávní ustanovení pro jeho uložení, ač z výše uloženého trestu i obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že takový výjimečný trest skutečně uložil. Nerespektoval tak ustanovení § 122 odst. 1 tr.ř., dle kterého odsuzující rozsudek musí obsahovat výrok o trestu s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž byl trest vyměřen. Další vadu výroku o trestu odvolací soud shledal v nerespektování obligatorních podmínek pro ukládání souhrnného trestu dle § 43 odst. 2 věta poslední tr.zákoníku, stanovící zásadu, v novém souhrnném trestu vždy vyslovit mimo jiné i trest propadnutí věci, jestliže byl takový trest uložen dřívějším rozsudkem. Soud prvního stupně nerespektoval, že výše citovaným předchozím odsouzením byly uloženy oběma obžalovaným krom trestů odnětí svobody i tresty propadnutí věci (zbraní, nábojů, mobilního telefonu a dalších věcí obžalovanému Maroši Straňákovi a motorového vozidla zn. Volkswagen Golf černé barvy obžalovanému Davidu Šimonovi). Amnestijní rozhodnutí ve vztahu k předchozímu podmíněně odloženému trestu obžalovanému Davidu Šimonovi na takovou povinnost nemá žádný význam.

Ve vztahu k výroku o trestu a jeho výměře obžalovaný Maroš Straňák v odvolání neuplatnil žádnou konkrétní námitku a odvolací soud tento výrok přezkoumával jen v návaznosti na napadený výrok o vině. Obžalovaný David Šimon pak opravný prostředek výslovně směřoval i do výroku o trestu s tím, že nepovažoval tento výrok ze strany soudu prvního stupně za relevantně a věrohodně odůvodněný, s tím, že nepostupoval v souladu s jednotlivými hmotněprávními ustanoveními.

Odvolací soud se při hodnocení výše uloženého trestu v podstatné míře ztotožnil se základními důvody, jež soud prvního stupně vedly k závěru o nezbytnosti uložení trestů výjimečných u obou obžalovaných. Především je třeba konstatovat, že obžalovaní se dopustili nejzávažnějšího trestného jednání, při němž z malicherných důvodů, pro pouhý finanční zisk, který ani nemohli očekávat ve větší míře, zavraždili starého muže, a to způsobem natolik surovým, brutálním, až bestiálním, jenž překračuje významně i hranici zvlášť surového způsobu ve smyslu § 140 odst. 3 písm. i) tr.zákoníku, přičemž jej páchali zjevně po delší dobu, mnohačetnými, intenzivní silou, zasazenými údery zbraní i jiným způsobem útoků, nejpravděpodobněji kopy či jinými údery, škrcením, což pro poškozeného znamenalo významné psychické i fyzické utrpení. Jednalo se o zcela bezbranného 77 let starého muže, jenž nezavdal k takovému útoku jakoukoliv příčinu. Po skutku se nepokusili

závažnost svého útoku odčinit, naopak poškozeného na místě ponechali svázaného, aby zemřel. Následně účelově zastírali svoji trestnou činnost, vytvářeli podmínky pro svalení podezření na jiné osoby. Ani v průběhu řízení nijak neprojevili lítost nad svým jednáním, orgánům činným v trestním řízení nenapomohli v objasnění věci. Naopak nedlouho poté pokračovali v další velmi závažné trestné činnosti, na níž se obžalovaný Maroš Straňák podílel jako hlavní organizátor i pachatel jak falšování peněz, tak loupežných přepadení zlatnictví s celkovou způsobenou škodou překračující 5 a půl milionu korun a obžalovaný David Šimon následným zajištěním prodeje takto získaných klenotů, přičemž se obohatil i na úkor ostatních spoluobžalovaných.

Za trestný čin vraždy dle § 140 odst. 3 tr.zákoníku zákon stanoví trest odnětí svobody v rozmezí od 15 do 20 let nebo trest výjimečný. Výjimečný trest je možno uložit dle § 54 odst. 2 tr.zákoníku v sazbě od 20 do 30 let nebo dle § 54 odst. 3 tr.zákoníku jako trest na doživotí. Výjimečný trest odnětí svobody dle § 54 odst. 2 tr.zákoníku se ukládá pachateli, jestliže závažnost jeho zvláště závažného zločinu, u něhož zákon možnost uložení takového trestu výslovně stanoví, je velmi vysoká nebo alternativně možnost nápravy je obzvláště ztížená. Soud prvního stupně při hodnocení podmínek pro uložení výjimečného trestu dospěl k závěru, že byla naplněna první z uvedených možností, s poukazem na rozbor základních kritérií významných pro ukládání trestu dle § 37, § 38, § 39 tr.zákoníku, pro něž je zásadním zejména povaha a závažnost spáchaného činu. Zdůraznil zejména to, že obžalovaní bestiálním způsobem zbavili života poškozeného z nicotných zistných důvodů. Konstatoval polehčující okolnosti (trestní a přestupkovou bezúhonnost obžalovaných) a přitěžující okolnosti, zejména spáchání skutku vůči osobě vysokého věku. S ohledem na věk obžalovaných a závěry o jejich psychickém stavu, neshledal podmínky, pro něž by jejich náprava měla být obzvláště ztížená. Naopak závěry o výjimečné závažnosti jejich trestného činu dovodil ze souhrnu všech objektivních okolností, zejména způsobu provedení činu, jeho fatálních následků, pohnutek pachatelů i jejich chování po trestném jednání, při absenci jakékoliv projevené lítosti či sebereflexe. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s těmito důvody, opravňujícími závěr pro uložení trestu výjimečného, tedy trestu za čin, který se svými konkrétními skutečnostmi vymyká jiným zvláště závažným zločinům, jejichž následkem je smrt poškozeného a na rozdíl od tvrzení obžalovaného Davida Šimona, v takovém hodnocení neshledává žádnou nesrozumitelnost. Vzal v úvahu i skutečnost, že obžalovaný David Šimon se tohoto trestného jednání dopustil ve svých dvaceti letech, tedy ve věku, který se blíží věku mladistvého. Tato skutečnost, vzhledem k charakteru trestné činnosti, již se byl schopen v takovém věku chladnokrevně dopustit, bez jakékoliv následně projevené lítosti, na úvahy o ukládaném trestu nemohla mít zásadní vliv.

Obžalovanými napadeným rozsudkem byly uloženy odstupňované adekvátní souhrnné tresty, vzhledem k závažnosti jejich jednání, pro něž byli již odsouzeni a spáchali je ve vícečinném souběhu.

Pochybení soudu prvního stupně bylo ovšem zjištěno ve výčtu trestných činů, za které byl obžalovanému Maroši Straňákovi ukládán souhrnný trest, a ve vztahu ke kterým konkrétním rozhodnutím. Nevzal totiž v úvahu skutečnost, že obžalovaný byl dále rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti pod č.j. 26 Tm 2/2012-1329, ze dne 28.5.2013, uznán vinným zločinem padělání a pozměnění peněz dle § 233 odst. 2 alinea druhá tr.zákoníku jako organizátor dle § 24 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku a současně i jako pachatel takového zločinu dle § 233 odst. 2 alinea druhá tr.zákoníku. Těch se dopustil společně s dalšími odsouzenými, z části vystupujícími jako svědci v dalších jeho trestních věcech, v období října až listopadu 2011, kdy měl nejdříve zosnovat výrobu falešných bankovek různé české měny a tyto pak z části sám udával jako pravé. Podle § 44 tr.zákoníku uvedeným rozsudkem bylo rozhodnuto o upuštění od uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku ve věci Krajského soudu v Brně, sp.zn. 2 Tm 6/2012 (srov. opis rozhodnutí č.l. 2037 a násl. spisu KS Brno, sp.zn. 2 Tm 6/2012). Ze standardního výkladu podmínek pro ukládání trestu tak, jak jsou vymezeny v komentáři trestního zákoníku, vyd. C.H. Beck, autorů prof. JUDr. Pavel Šámal a kol., I. vydání, str. 533, i rozhodnutí publikovaném pod R 55/2006 Sb. rozh. trest., výrok o upuštění od souhrnného trestu je takovým výrokem o trestu, který je třeba zrušit v případě ukládání jiného souhrnného trestu dle § 43 odst. 2 tr.zákoníku a nově uložit souhrnný trest za všechny trestné činy, spáchané pachatelem v souběhu před vynesením prvního odsuzujícího rozsudku. Obžalovanému tedy správně měl být uložen souhrnný trest i za výše uvedené zločiny, kterých se dopustil předtím, než byl poprvé vyhlášen odsuzující rozsudek Krajského soudu v Brně, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, dne 6.9.2012. Vzhledem k absenci odvolání v neprospěch obžalovaného tuto nesprávnost odvolací soud již nemohl napravit, neboť by takto, na rozdíl od soudu prvního stupně, ukládal trest obžalovanému ještě za další trestné činy, což by bylo nutno považovat za nepříznivější pro obžalovaného.

Odvolací soud ovšem musel reagovat na zjištěné nedostatky při absenci uložení trestů propadnutí věci nepřevzatých z prvotního odsouzení obžalovaných a při nezbytnosti nápravy takového pochybení a respektu ke skutečnosti, že rozsudek byl napaden jen z podnětu odvolání obžalovaných, tedy v jejich prospěch v návaznosti na důvody, jež jej vedly k samotnému zrušení výroku o vině obžalovaných, po jeho novém vymezení za výše citovaného hmotněprávního hodnocení, nově oběma obžalovaným uložil výjimečné souhrnné tresty dle § 140 odst. 3 tr.zákoníku, za použití § 54 odst. 2 a § 43 odst. 2 tr.zákoníku, současně i za trestné činy jednotlivých obžalovaných, pro které byli již odsouzeni za současného uložení trestů propadnutí věci tak, aby ve svém souhrnu celkové trestněprávní důsledky nebyly pro obžalované nepříznivější, než ve výroku o trestu z napadeného rozsudku.

Takto obžalovanému Maroši Straňákovi byl uložen dle § 140 odst. 3 tr.zákoníku, § 54 odst. 2 tr.zákoníku a § 43 odst. 2 tr.zákoníku, za zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku, jímž byl nově uznán vinným a sbíhající se zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku

a organizátorství ke zločinu loupeže dle § 24 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zákoníku, pro které byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, soudu pro mládež, ze dne 3.12.2012, č.j. 4 Tmo 29/2012-1753, výjimečný nepodmíněný souhrnný trest odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) let a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku mu pak byl uložen také trest propadnutí věci, a to:

samočinná plynovka (samopal), turecké výroby zn. Ekol Voltran, model Asi, v.č. -
a 1 ks příslušného zásobníku, včetně barevného obalu,
samonabíjecí pistole (plynovka), německé výroby zn. Walther P22, v.č.
(pravděpodobné) a 2 ks příslušného zásobníku (dlouhý a krátký),
39 ks nábojek do plynovky ráže 9 mm P.A. Knall (zelená plastová záslepka),
6 ks nábojek do plynovky ráže 9 mm P.A. Knall (hnědá plastová záslepka),
mobilní telefon zn. LG, IMEI: a vloženou SIM kartou
č. operátora T-mobile,
mobilní telefon zn. NOKIA E5, IMEI: s vloženou SIM kartou
č. v 1.3 operátora Vodafone a s vloženou paměťovou kartou
Micro SD Kingston 2 GB,
SIM kartu č. V 1.3 operátora Vodafone vložená do mobilního
telefonu SONY ERICSSON v 630i.

Obžalovanému Davidu Šimonovi byl uložen za zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) tr.zákoníku, jímž byl nově uznán vinným a sbíhající se zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) tr.zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6.9.2012, č.j. 2 Tm 6/2012-1611, podle § 140 odst. 3 tr.zákoníku, § 54 odst. 2 tr.zákoníku a § 43 odst. 2 tr.zákoníku, výjimečný souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 20 (dvaceti) let a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku mu byl dále uložen trestu propadnutí věci, a to osobního motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, černé barvy, r.z. , VIN:

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku byli oba obžalovaní pro výkon trestu odnětí svobody zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou, když nebyly shledány žádné důvody pro aplikaci moderačního práva ve vztahu k výkonu trestu v mírnějším režimu.

Současně byly zrušeny výroky o trestu obou těchto obžalovaných z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6.9.2012, sp.zn. 2 Tm 6/2012, resp. ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.12.2012, sp.zn. 4 Tmo 29/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

VI. K adheznímu výroku

Ve vztahu k adheznímu výroku, který odvolací soud v nezměněné podobě převzal z napadeného rozsudku do svého nového rozhodnutí navazujícího na změnu samotného základního výroku o vině, je třeba především konstatovat, že ač odůvodnění tohoto rozhodnutí zůstalo ze strany nalézacího soudu opětovně velmi stručné, z obsahu dílčích úkonů, které dokladují řádně uplatněné nároky všech jednotlivých poškozených, a to Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR (č.l. 140 a č.l. 2679) i manželky poškozeného A S a jeho synů M a I S (č.l. 134 a násl. a č.l. 2660), zastoupených zvoleným zmocněncem JUDr. Jiřím Frajtem, vyplývá, že byly doloženy adekvátními podklady, které odůvodňují vznik materiální škody v souvislosti se zásahem zdravotní služby a náklady vzniklé s pohřbem poškozeného a odcizením zlatých předmětů z majetku A S. Příbuzní poškozeného pak řádně uplatnili nárok na náhradu újmy vzniklé s úmrtím poškozeného, jako jejich nejbližšího příbuzného, resp. manžela, v rozsahu vymezeném zákonem platným v době vzniku takové újmy.

V adhezním výroku, ohledně něhož nebyly ze strany odvolatelů vytknuty konkrétní vady rozhodnutí, odvolací soud neshledal žádná formální ani faktická pochybení. Především je třeba zdůraznit, že nalézací soud měl zákonnou povinnost dle § 228 odst. 1 tr.ř., jestliže obžalovaného uznal vinným pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu, nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uložit mu v rozsudku, aby poškozeným nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (dle § 43 odst. 3 tr.ř.), nestanoví-li trestní řád jinak, nebrání-li tomu zákonná překážka, nebyla-li náhrada škody nebo nemajetková újma již uhrazena či bezdůvodné obohacení již vydáno. Jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku odsuzujícího výroku, a škoda nebyla doposud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení vydáno, je povinností soudu tuto škodu či bezdůvodné obohacení poškozenému přiznat. Podmínkou pro rozhodnutí soudu v trestním (adhezním) řízení musí být, aby poškozený svůj nárok na náhradu škody uplatnil, přičemž tento nárok musí směřovat vůči určité osobě, tedy konkrétnímu obžalovanému, musí být uplatněn včas, tedy nejpozději v hlavním líčení před zahájením dokazování, dříve než soud započne provádět důkazy a současně musí být uplatněn řádně, s uvedením údajů, z nichž je patrný důvod a minimální výše nároku na náhradu škody. Tyto formální podmínky nepochybně byly v celém rozsahu naplněny. Majetková újma poškozených byla doložena objektivními podklady a není důvodů o rozsahu a odpovědnosti obžalovaných za takto vzniklé náklady a způsobenou škodu na odcizených věcech jakkoliv pochybovat.

K rozhodnutí o přiznání náhrady škody jako formy specifické nemajetkové újmy, nad rámec zákonných podmínek dle § 444 odst. 3 obč.zák., uplatněné po novelizaci trestního řádu, účinné po 1.1.2012, považoval odvolací soud za potřebné zdůraznit základní zákonné a výkladové podmínky. Ustanovením § 444 obč.zák. dle zák. č. 47/2004 Sb., účinným od 1.5.2004, byl zaveden nový právní institut

„odškodnění za škodu usmrcením“, podle něhož náleží každému z pozůstalých za osoby blízké jednorázové odstupňované odškodnění. Jedná se o druh náhrady škody, která není vázána ani na škodu skutečnou (srov. ustanovení § 442 odst. 1 obč.zák.), dokonce ani na reálnou škodu vzniklou subjektům vyjmenovaným v ustanovení § 444 odst. 3 písm. a) – f) obč.zák. Jeho smyslem je poskytnout osobám blízkým zemřelému odškodnění sui generis, které má reparovat nemajetkovou složku újmy vzniklou úmrtím osoby blízké. Došlo-li k úmrtí fyzické osoby protiprávním zásahem jednání třetí osoby, lze při současném porušení osobnostních práv osob blízkých zemřelému touto smrtí uplatnit také nárok na morální satisfakci, případně i na peněžitou náhradu nemajetkové újmy podle ustanovení § 13 obč.zák. nad rámec zákonného rozsahu takového jednorázového odškodnění. Toho se ovšem blízcí oběti trestného jednání obžalovaných v trestním řízení nedomáhali. S ohledem na charakter trestného jednání, jímž oba obžalovaní byli uznáni vinnými, je zřejmé, že nepřichází v úvahu jakákoliv redukce zákonného rozsahu tohoto odškodnění, když ze strany poškozeného na vzniku škodného následku či samotném útoku, jenž předcházel jeho usmrcení, nebylo jakéhokoliv jeho spoluzavinění. Za takové situace bylo povinností soudu přiznat nároky všech poškozených, jak byly vzneseny vůči oběma obžalovaným. Podmínky nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. vzhledem k době vzniku újmy a uplatnění nároku na podmínky pro přiznání nemají žádný vliv.

Závěrem je třeba konstatovat, že odvolací soud po podrobném přezkoumání všech výroků napadeného rozsudku i řízení, jež mu předcházelo, výhradně z podnětu odvolání obou obžalovaných, dospěl k závěru o vadách samotného rozhodnutí jak v části skutkových zjištění, tak při aplikaci hmotného práva ve vztahu k výroku o uloženém trestu a po doplnění dokazování v rámci svého oprávnění dle § 259 odst. 3 tr.ř. napadený rozsudek z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), písm. d) tr.ř. v celém rozsahu zrušil a nově pak s úpravou skutku a nápravou hmotněprávních pochybení rozhodl o vině obžalovaných a uložených trestech i jejich povinnosti k náhradě škody, resp. újmy tak, jak to je ve výše uvedeném výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. **Do dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat **nejvyšší státní zástupce** pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a **obviněný** pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. **Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni** (v daném případě u **Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně**). **O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně**. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně

konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 3. června 2014

JUDr. Libor L o s a , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
E. Jánová